



EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

Derleyen
Özkan Günal _ Emine Aytül Erol

Editor
Emine Aytül Erol

Tasarım
Özkan Günal

SAYI-21
Eylül 2016

Kul

EMEK YAYINEVİ
Reyhan Mah. Cumhuriyet Cad. Doruk İşh. No: 150 D: 1B/38
Osmangazi BURSA
Tel: 0(224) 241 03 22

info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com

©2016 Emek Yayınevi
Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

Ücretsizdir, parayla satılmaz.



EDİTÖRDEN

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Dampirli, Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin yirmi birinci sayısının konusu, Kul... Cenabı Allah Zariyat suresi 56 ayeti kerimesinde,

Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.

Kurban...

Kurban bayramını kutladığımız bir ayın içindeyiz. Kurban bayramı yıllar içerisinde alışula gelmiş olarak adet sistemi içinde kalmış haliyle kutlanmaktadır ki oysa adet olmanın çok daha değerli bir gerçeğin ifadesi için İslam inancında bulunmaktadır. Hac suresi 37 ayeti kerimede,

Onun, etleri ve kanları asla Allah'a ulaşmaz. Fakat sizden O'na, Allah'a teslimiyetinin uluşur. İşte böylece size, onu feth edilmiş kıld. Sizi hidayete erdirdiği şey üzerine Allah'ta tekkir etmeniz için. Ve Muhsinleri müjdele!



AYIN RÖPORTAJI

Dembir:

Dergimizin Eylül ayının konusu "Kul" Kul kavramının akllara beraberinde getirdiği ilk kavram ise Rab oluyor. Rab kavramı gerçek manasına Kul ile uluyor. Eğer Kul yoksa bir Rab'likten söz edilemiyor. Rab yoksa zaten Kul asla var olamıyor. Gerçek kulluk ise Rabbin tanrıya ona vasil olmakla gerçekleşiyor, hatta var oluşun tek gayesi bu Kul-Rab ilişkisini keşfedip Rabbi ispat bulmaktır diyebilir miyiz efendim?



Sizden Gelenler

Kul Olmak

Zaman zaman etrafımızdan işitiriz, hatta biz de söylemişizdir "Allah'ın sevgili kuluymuşum" diye. Biziz önce bir tecelliyi hafif alattığımızda ya da sevdirecek bir tecelliyi karşılaştığımızda söyledığımız bu sözü hamd-ü senalar olsun ki artık manasını bilerek, yaşayarak söylüyoruz.

**Yusuf'u Mısır'a sultan yapan
Elinde nefsinin kulu olması için
Bütün imkanlar varken,
Nefsine sırtını dönüp
Rabbine kul olmayı tercih
etmesidir**

Ozkan Günel

İmam Muhammed Bakır Efendimiz

İmam Muhammed Bakır Hz Ehli Beyt İmamlarının beşincisidir. Bir rivayete göre İmam Muhammed Bakır Medine'de Hicretin 57. yılı Recep ayının Cuma günü gözlerini dünyaya açmıştır. İmam Bakır'ın değerli babasının ismi İmam Zeynel Abidin Hz, değerli annesinin ismi ise İmam Hasan'ın kızı Hz Fatma'dır. Bu yüzden İmam Bakır'a, baba ve anne tarafından, hem Haşimi, hem de Alevi demişlerdir. İmam Sadık, İmam Bakır'ın annesi Fatma Hakk'ında şöyle buyurmuştur. "O, Süddika biriydi. Ali Hasan evlatları arasında onun gibi bir kadın görülmemiştir."

İmam Bakır'ın mübarek ismi "Muhammed" künyesi "Ebu Cafer" lakapları ise "Şakir", "Hadi", "Emin" ve "Bakır" dır. Hazretin en meşhur lakabı, Resulullah tarafından kendisine verilen "Bakır" lakabıdır. Cabir b. Cufi, İmam Bakır'a bu lakabın verilmesinin sebebini şöyle açıklamıştır. "İnşehü bekar'el- ilme bakren" yani İmam Bakır ilmi tam manasıyla yapıp açıklamıştır.



Yusuf Yörüger 4,5 yaşında

Dembir: Yusuf, Kul nedir?
Yusuf: Bir insan bacağı düşer ve kolu sert çarpar ve Kul olmuş olur.
Dembir: Allah'a nasıl kulluk yapıyorsun?
Yusuf: Ona el sallıyorum.
Dembir: Peki, bayramlarda neler yaparsın?
Yusuf: Bayrak sallırım.
Dembir: Allah seni neden yarattı?
Yusuf: Oyuncaklarımla oynamam için.

MAKALE

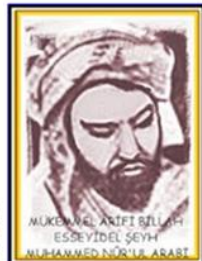
Seyyid Pir Muhammed Nurül Arabi Hazretleri

RISALEYİ NOKTA-TÜL-BEYAN

Bismillahirrahmanirrahim

Dördüncü Bölüm.

Ey Talip! Bu nokta-i vahdet, âlem-i hakikat ve görünürlük, asıl varın yansımalarıdır ve Hakikati Muhammediyeye sırdır. Buna Nokta-i kull derler. Çünkü mevcudatın görünürlüğü, Nokta-i Kullun görünürlüğü ve kesretidir. Her şey bu kullî noktadan ortaya çıkar. Eğer dersin ki; bu anlatığın noktadan ne çıkarsa kendi gibi olmalıydı. Ama görüyoruz ki, binlerce şeyin hiç biri diğerini benzemez. Mademki her şeyin aslı bu noktadır, o halde ondan çıkanların hepsi birbirine benzemez gerekmez miydi?



Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Birinci Sofra,

Bismillahirrahmanirrahim.

İnsana çeşitli iyilikler lütfeden, Kur'an sofrasına insanları ve cinleri davet eden Allah'a hamdolsun. Rahman namına o sofralara çağırılan Efendisi Hz. Muhammed'e; irfan sofralarına koşarak kalplerine irfan dolduran Alî'ne ve ashabına salat ve selam olsun. Bundan sonra bu fakir kul Mısri her nekadar o sofralara güzel icabet edemedi ise de uzun zamandan beri yüce Allah'ın şu sözüyle o sofranın immesini istiyordu.

"Allah'ım, bize gökten öyle bir sofrayı indir ki bizden öncekilere de, bizden sonrakilere de bir bayram ve senden bir mucize olsun. Bizi rızıklandır. Muhakkak sen, rızık verenlerin en hayırlısın."



BİTİM

Değerli okuyucu, Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2016 yılı dokuzuncu, toplam yirmi birinci sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepinize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarımızın Kul'a olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Kul, Allah'ın kendisini bildiği bilgiden, Allah'ın kendisini bilmesiyle her yüzdün Rabbinin bilmek olup kendi bilirliğinde, kendi bilmekliğiyle kendisinden Rabbinin bilene denir. Bu sebeple kulluk, her yüz olan yaratılışın tümünde cümle fiillerden, cümle sıfatlardan, cümle vücutlardan Rabbinin Kendisini muhabbet edişinin muhabetidir. Varlığımızın, sevgimizin, zikrettiğimiz, bildiğimiz, keşfettiğimiz Rabbinin olarak yaşamaktır. Varlığımızın secdesi Rabbe olmadığı sürece kulluk adına yapılan secdeler kulluk olmaz. Kulluk, Allah'ın ilahlığı olan kendi zahiriğimizde, Allah'ın kendisinden başka ilah olmadığına şahit oluşuna dâhil olup kendimizde Allah'tan başka ilah olmadığına şahit olmaktır. Allah'ın ilahlığını sahiplenerek ilahlık iddiasında bulunurken alınmıza haliye koymak secde etmek değildir. Allah'a secde olmayanın Allah'a kulluğu olmaz, Allah'a kul olmayan nefsinin kulu olarak yaşayıp kendi şirkinde helak olur.

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Kul...

Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım. (Zariyat, 56)

Ey insanlar, sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize kulluk edin ki sakınsınız. (2:21) Allah'ın boyası... Allah'tan daha güzel boyası olan kimdir? Biz O'na kulluk ederiz. (2:186) Onlara bir musibet isabet ettiğinde, derler ki: "Biz Allah'a aıtız ve şüphesiz O'na döndüceleriz." (2:186) Ey iman edenler size rızık olarak verdiklerimizden temiz olanlarından yiyin ve yalnızca O'na kulluk ediyorsanız, Allah'a şükredin. (2:172)



**Nam-ı Damperli,
Halil İbrahim Baki Hazretleri**



Âşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun...

*Halil nazar eyle her an
Aşikârdır yüce sultan
Sırrullah'a şahit olan
Bizden size selam olsun*

***Gönlümüz, Gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kamil'i
Namı Damperli Halil İbrahim Baki Hz İle birlikte.***



EDİTÖRDEN

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli, Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin yirmi birinci sayısının konusu, **Kul**... Cenabı Allah Zariyat suresi 56 ayeti kerimesinde,

Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım

demektedir. Bu sebeple, Allah'a inanan her inanç sahibi yaratılma gayesi olan kulluğu yerine getirmelidir ki bu, inanç taşıyan her insan için farzdır. "Ben Allah'a inanıyorum ama kulluğun gereğini yerine getirerek kulluk yapmak yerine kendi bildiğim ve istediğim gibi yaşarım" diyemeyiz. İşte burada devreye "Kul" ibaresinin tanımı girmekte olup doğru olan yani Allah'ın "Kul" derken kastettiği tanımı iyi anlamak gerekir. Allah'ın "Kul" derken istediğiyle bizim kulluk budur diyerek yaptığımız birbirinden farklı olduğu sürece asla "Kul" olamayız. Bunu şöyle örnekleyebiliriz. "Aşçılık" yemek pişirmek olarak kullanılan kavramdır, tıpkı "Kul" gibi lakin bizler kendimize göre aşçılığı yemek pişirmek değil de saç tıraş etmek olarak yorumladığımızda ve Allah'a inandığımız için aşçılık yaptığımızda, kendimizi saç tıraş ederken "Aşçılık" yapıyor zannederek aslında ömrümüzü hiçbir zaman aşçılık yapmadan tüketmiş oluruz.

O halde Cenabı Allah "Kul" derken neyi kast ediyor?

"Kul" ibaresini anlayabilmek için tevhidi anlamak gerekir çünkü kul, tevhidi yaşayandır ve tevhit Rabbinden başka ilah görmeyerek her nazarda Rabbe muhatap olarak yaşamaktır ki tevhit sadece vahdet olarak ele alındığında noksan olur. Tevhit, kesrette vahdettir ki kesret olan yaratılmışlıkta Rabden başkasıyla muhabbette olmayarak tevhit eri yani kul olabilelim. İnkârı mümkün olmayan yaratılmışlık gerçeği hiçbir zaman göz ardı edilmeden, Rabbe ait tüm değerlerin yaratılmışlıkta keşfidir tevhit ve dolayısıyla kulluk. Bunu gerçekleştirmenin yani Allah'ın tanımladığı kulluğu oluşturmanın yolunu ise yine Cenabı Allah, Bakara suresi 207 ayeti kerimesinde,

İnsanlardan öylesi de vardır ki, Allah'ın rızasını kazanmak için nefsinin feda eder. Allah, kullarına çok şefkatlidir

diyerek göstermektedir. Allah'ın rızasını kazanmak, Allah'ın "Kul" diyerek işaret ettiği yaratılış gayesine varmak olup yolu da nefsinin feda etmek olan nefsimizle nefsimiz için yaşamaktan Allah'la Allah için yaşamaya geçmektir. Dünyanın nefse dönük yüzünde kalıp kendimizi nefisten ibaret zannederek sadece nefsanîyet üzerine sürdürülen yaşam, her görülenin Allah'tan ayrı ilah olarak görüldüğü yaşam olur. Nefsanîyet üzerine nefsimizi ilah görerek yaşarken, kendimize göre tanımladığımız kulluğu yerine getirmek gerçek anlamda "Kul" olmak değildir. Nefsinin feda etmeden nefsimiz doğrultusunda iki bakıp iki görmek kesrette kesreti görmek olup tevhit olan kesrette vahdeti görmek mümkün olmadığından bizlerin kendimize göre kulluğumuzu yerine getiriyor oluşu tevhit gerçekliğini değiştirmez. Allah mı bize göre değişecek, biz mi Allah'a göre değişeceğiz, Allah mı bize kul olacak, biz mi Allah'a kul olacağız?

Allah kullarına çok şefkatlidir çünkü kul kendisini bu şefkate, tevhide doğru yapılan davete icabet ederek layık hale getirmiş olandır. Bu şefkat, Allah'ın kulum dediğinin görmesini, işitmesini, zikretmesini, sevmesini, bilmesini, keşfetmesini, iradesini "Vasi" özelliğiyle kuşatmasıdır. Tevhit üzerine oluşan görüş bizde oluşmadan, Allah'a şahit olup bu şahadetle daimilik üzerine bulunmadan "Kul" olamayız. Kulluk, bizim kendimize göre tanımladığımız bazı şekilleri cahilcesine yerine getirmek değildir, saç tıraş yaparken aşçı olunmadığı gibi...

Aşk u niyazlarımla

**Tevhidi zikre sarılan uyur iken uyanan
Rahmetine gark olan kanar Mevla'ya Mevla'ya**

**Beyti şerifine giren Hakikat demine eren
Mevcut Allah'tır diyen gider Mevla'ya Mevla'ya**

**Perde kalkarsa yüzünden Hak zahir olur özünden
Şuhut eyleyip gözünden bakar Mevla'ya Mevla'ya**

**Mümin müminin miratı geçirir insana sıratı
Yerinden alırsa beratı varır Mevla'ya Mevla'ya**

**Okunur ismi azam görünür arşı muazzam
Âşık maşukla her zaman döner Mevla'ya Mevla'ya**

**Gönüle mahremdir sultan buna delildir Kur'an
Tur-i Sina'da bulunan yanar Mevla'ya Mevla'ya**

**Har kalmaz gülşende bülbüller bu bahçede
Melamet yüzüyle neşede öter Mevla'ya Mevla'ya**

**İbrahim canda şahit olup hem bu sırra vahit olup
Müsemmasına gark olup dalar Mevla'ya Mevla'ya**

**Cümle âşıkların maşuku benim
Zakiran ehlinden zikreden benim.**

**Ellerin açılıp dua ettiği
Yüzlerinin dönük olduğu benim.**

**İbadet ehlinin ibadetinde
Secde ettikleri Kiblesi benim.**

**Arafat'a çıkmak Haccın ilk farzı
İhramla çıkılan Arafat benim.**

**Bana kesilirler cümle kurbanlar
Halis niyetlerle adanan benim.**

**Haremi şerifte tevhit zikriyle
Tavaf edenlere Beytullah benim.**

**Talip olanların ikrar verdiği
El üstünde telkin edilen benim.**

**Kendimden kendime muhabbetimdir
Halil'im Fakir'den söyleyen benim.**

AYIN KONUSU

Kul...

Bakara suresi 112 ayeti kerimede Cenabı Allah,

Hayır, kim vechini Allah'a teslim ederse o, Muhsinlerden olur. Artık onun mükâfatı Rabbinin katındadır.

Onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır.



demektedir. Şimdi Cenabı Allah'ın beyanını anlamak için beyanın açılımına bakarsak, "Vech" Yüz anlamında kullanılan kavram olup, yüz ise sıfatlar anlamında kullanılmaktadır yani insanın varlığının aslı olan varlığın esası ve kendisi olmayınca varlık kalmayan sıfatlar ki buzun içindeki su gibi olan sıfatlar. "Muhsin" kavramıysa, Kur'an'a göre bir insanın Muhsin niteliğini kazanabilmesi için; Maide suresi 83 ayette,

Ve Resul'e indirileni işittikleri zaman, Hak'tan olan şeylere arif olduklarından dolayı, onların gözlerinin yaşla dolup taşığını görürsün. "Rabbimiz, biz iman ettik, artık bizi şahitlerle beraber yaz..." derler.

denilen iman edenlerden, Ali İmran suresi 134 ayette,

Onlar bollukta ve darlıkta Allah yolunda harcayanlar, öfkelerini yenenler, insanları affedenlerdir. Allah, iyilik edenleri sever.

denilen nefesine galip gelenlerden, Ali İmran suresi 135 ayetinde,

Onlar ki bir günah işledikleri yahut kendilerine zulmettikleri zaman Allah'ı zikreder ve günahları için bağışlanma dilerler. Zaten Allah'tan başka kim günahları bağışlayabilir ki? Ve onlar bile bile günah işlemeye devam etmezler.

denilerek anlatılan tövbe edip, tövbe gerektiren hallerden uzak duranlardan, Hud suresi 115 ayetinde,

Ve sabret, muhakkak ki Allah, Muhsinlerin ecrini zayi etmez.

denilerek sabredenlerden, Hud suresi 112 ayetinde,

Artık sen, sana tövbe ederek, tâbî olanlarla birlikte emrolduğun gibi istikamet üzere ol. Ve azgınlık yapmayın. Muhakkak ki O, yaptıklarınızı görendir.



denilerek emredildiği şekilde yaşayanlardan ve Lokman suresi 2-5 ayetlerinde şöyle tanımlanmıştır,

Bunlar, hakîm olan Kitap'ın ayetleridir. Muhsinler için Hak yolu ve rahmettir ki yaşarken Allah'a muhatap olurlar ve mülkü sahibine verirler, ahirete yakın olurlar. İşte onlar, Rablerinden gelen bir Hak yolu üzeredirler ve işte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.

Ehlullah, Muhsinleri; iman edip salih ameller işleyen, Allah'ın emrettiği şeyleri yapıp yasaklarından kaçınan, iyilikleri yapıp kötülükleri terk eden, zulüm ve haramlardan kaçınan, farzları eda eden, yaptığı her işi ve görevi en iyi şekilde yapan ve kendisinden Rabbine şahit olan kimseler olarak tanımlamışlardır.

Şimdi, Bakara suresi 112 ayeti kerimesini kavramları tanımlayarak okuduğumuzda karşımıza Allah'ın "Kul" diye zikrettiği çıkmaktadır. Cenabı Allah bizlere,

Kim sıfatlarını nefesine tabi kılmaktan alıp Allah'a teslim ederse, yaşarken mülkü sahibine verip, ahireti dünyadayken yaşayan, bollukta ve darlıkta Allah yolunda harcayan, öfkesini yenen, insanları affeden, Allah'ı zikredip ikilikten tevhide erip Allah'a muhatap olan ve Hak'tan olan şeylere arif olup gözleri yaşla dolanlardan olur. Artık onun mükâfatı Rabbinin katındadır. Onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır.



demektedir ki işte bu vasıflara ulaşandır "Kul" ismiyle zikredilen. Bu vasıflara ulaşmadan içinde bulunduğumuz hale "Kul" demek, kulluğu kendi ikiliğimizle tevhit edip zikretmek olur. Bizler işte o zaman kulluğu ölümden sonraya bırakıp, kendi hakikatimize cahilcesine yaşarız.

Sıfatlarımızın nefsimize tabi olması ve nefse tabi olmaktan alıp Allah'a teslim etmek nedir?

Şimdi, bunu anlayabilmek için kendi varlığımızı anlamamız gerekiyor. Bizler yaratılışımızdan kaynaklı iki özellik taşımaktayız ki bunlar, zahirimizin yaratılmışlıkta bir nokta, batınımızda ise yaratılmışlığın nokta olmasıdır. Evet, insan zahiriyle evrende nokta, batınıyla evren insanda noktadır. Bu sebeple zahirimizin evrende nokta olması aynı zamanda yaşamsallık için evrene duyulan ihtiyaçlığı doğurduğu gibi evrenin batınımızda nokta olması da evrenin bizim tarafımızdan bilinip keşfedilmesini beraberinde getirmektedir.

İnsanın içinde yaşadığı bölgede kapladığı kendisi kadar bir alan vardır. Eni, boyu, derinliği olan küttedir bu kapladığı alan ve kendisine göre ebatları mevcuttur. Yaşadığı bölgeye oranla kapladığı alan çok küçük bir noktadır. Kendisi yaşadığı bölgede noktayken yaşadığı bölge yaşadığı şehre göre nokta, yaşadığı şehir ülkesine göre nokta, ülke dünyada nokta, dünya güneşe göre nokta, güneş kendi sisteminde nokta, güneş sistemi galakside, galaksi evrende nokta, evren içinde bulunduğu boşlukta nokta ve tümünü içine alan boşluk, yaratan Rabimizde nokta dahi etmez. O zaman sen zahiri yönünle, noktanın içinde nokta olan noktanın içindeki noktanın içindeki noktanın içindeki noktanın içindeki noktanın içindeki nokta olanda nokta kadarsın. Senden geriye doğru çıkıp sana baksak, daha yaşadığın bölgeyi bütün olarak göreceğiz uzaklığa geldiğimizde görünmezsin ki henüz şehri bütün olarak görür hale gelmedik. Bu sebeple kendisini, kendisini ve âlemi yaratmış zanneden insan namzedi canlı mahlûk, sen aslında zahirinle bir bütünü oluşturan zerresin ve zahirliğinin içinde yaşadığın dünyaya ihtiyaçlığı vardır. Yemek yiyip uyumak, barınmak, ısınmak, şifa bulmak, giyinmek, huzurlu ve adilce yaşamak, bilip öğrenmek, keşfetmek, sevmek, görmek, duymak, konuşmak gibi yaşamsallığın için birinci önceliklere duyduğunuz ihtiyaçlık sahibisin ve bilmelisin ki bu ihtiyaçlık sendeki olmaması gereken noksanlık değil kutsallık olup olması gereken tamlıktır.



Yaratılma iki yönüyle zahire gelmiştir. Hey şey olarak ifade edilen zahir batın tammı olan yaratılma, zıddıyla mümkündür. İşte bu zıtlık, bilinmeklik ve bilmeklik ki her ikisi de bir bütünü oluşturan zıt olan tamlıktır.

Cenabı Allah bilinmeyi istediği için kendisini bildiği bilgiyi, zat-ı ilmiyesindeki mevcut haliyle esma ve suret giydirerek zahire getirmiştir. Bu sebeple yaratılma denilen her şey en küçüğünden en büyüğüne kadar Cenabı Allah'ın zatı ilmiyesinde Kendisini bildiği bilginin vücutlanmış halidir. Bizler âlemde neyle muhatap oluyorsak olalım bilginin vücutlanmış haliyle muhatap olmaktayız ki zahir yön bilinmeklik yönüdür ve bilinmekliğin zahiri beraberinde bilmekliği de zahire getirdiğinden bu bilmeklik batın yöndür. Kul, kendi bilinmekliğinde, bilmekliğiyle Rabbini bilendir. Cenabı Resulullah efendimizin,



Nefsine arif olan ancak Rabbine arif olur

Kutsi hadisi bu gerçeği işaret eder. Kul, bilmekliğiyle kendi aslının yani bilmekliğinin zahiri olan bilinmekliği bilirken, aslında kendi aslının tafsilatını bilmeye başlar. İşte bu bilmeklik keşfetmeklikle gerçekleşir ki insanın ihtiyaçlığının kutsal ve tamlık oluşu burada devreye giriyor. Bilinmek isteyen Allah, bilinmekliğini zahir edip bu bilinmekliği keşfetsin diye insanı ihtiyaçlık kutsiyetiyle kutsamıştır. Şimdi, iki zıt olan bütünlük birbiriyle tevhit olduğunda kulluk olan Muhsinliği yaşayalım yani Allah'ın Kendisini bildiği bilgiyle, Kendisini bilmesinde tevhit olalım. Kendimizi ve âlemi Allah'tan ayrı olarak bildiğimiz sürece ikiliğimize "Kul" denilmez, biz kendimize "Kul" desek bile. Veysel Karani Hz, bu gerçeğin beyanında,

Allah'ı bilen gayrıyı bilmez

demektedir. Şimdi, açlığımızdan gelen karnımızı doyurma ihtiyaçlığımızı ele alırsak, karnımızı doyurduğumuz bir ekmek, Allah'ın bilinmekliğinde ekmek olma sıfatının zahirliğidir. Karnımızı doyurmak için ekmekle muhatap olurken Allah'ın Rezzak olan sıfatıyla tanışarak o sıfattan Allah'la tanışırız. Rezzak, Allah'ın yaratmış olduklarının rızkını vermesi demek olup ekmek, verdiği rızıktır. Şimdi, ekmekle Rezzak'ın ekmek olarak kendisini bilinir kılmasından daha başka neleri bilir hale geliyoruz?

Ekmek, tarlaya buğday olarak ekilerek yetişir. Karşımıza tarla çıktı, tarlayı eken çiftçi çıktı, tarım aletleri çıktı, tarlayı sürmek, sulamak çıktı, yağmur çıktı, gübre çıktı, tarlanın ekime hazır hale gelmesi için taşının temizlenmesi gerekir ki karşımıza taş çıktı. Tohum çıktı, filiz çıktı, başak çıktı, güneş lazım olduğundan güneş çıktı. Ekini toplamak çıktı, sap çıktı, saman çıktı, birbirinden ayırmak çıktı. Toplanan buğdayı değirmende öğütmek lazım olduğundan değirmen çıktı, çark çıktı, akan su olan nehir çıktı, değirmen taşı çıktı, un çıktı. Unu içine koyduğumuz çuval çıktı, taşımak çıktı, taşımak için gereken araçlar çıktı. Una su katıp maya ilave edilmelidir ki maya çıktı, içinde yoğurduğumuz tekne çıktı, yoğurmak çıktı. Bu işlem sonunda karşımıza hamur çıktı. Hamura ekmek şekli veriyoruz ki şekil çıktı. Ekmek şekli verilen hamuru pişsin diye fırına atıyoruz ki karşımıza pişirmek çıktı. Pişirmek için ateş, ateş için odun çıktı. Yanmasın diye çeviriyoruz, bu sebeple çevirmek çıktı.



Şimdi, karnımızı doyurma ihtiyaçlığı bizim Allah'ın Rezzak sıfatıyla muhatap olarak bu sıfatın zahire geldiği gıdaya ait tüm yaratılmışlığı keşfetmemizin sebebi oldu çünkü tümü var olduğu haliyle Allah'ın kendisini bildiği bilginin içinde bilgidir.

Bu bilgilerden bilinen Allah'tır. Allah'ta olmayan bir sıfatın bu âlemde olması mümkün değildir. Her mümkün varlık Allah'ın zat-ı ilmiyesinde bilgi olarak var olduğu için varlık âleminde var olabilmektedir ve bilgi bize bilgiyle bilinecek olanı bildirir. Bu tüm ihtiyaçlarımız için geçerlidir.

Batınımızda taşıdığımız ve dünyalık ne yaparsak yapalım dolduramadığımız kendimizden daha kudretli olana inanma ihtiyacımız, bize Allah'ı bildirir.

Hastalandığımızda şifa bulma ihtiyacımız, bizi Allah'ın şafi sıfatına götürerek şafi sıfatının tüm özelliklerini bildirir.

Tehlikeler karşısında korunma ve sığınma ihtiyacımız, Allah'ın Selam sıfatını bildirir.

İstediğimiz bir şeyin olmasına duyulan ihtiyaçlık, Allah'ın Halik sıfatını bildirir.

Bağışlanma ihtiyacı, bize Allah'ın Gaffar sıfatını bildirir.

Müşküllerimizin çözülmesi ihtiyacı, bize Allah'ın Fettah sıfatını bildirir.

Bilme ihtiyacımız, bize Allah'ın Âlim sıfatını bildirir.

İşitme ihtiyacımız, bize Allah'ın Semi sıfatını bildirir.

Görme ihtiyacımız, Allah'ın Basir sıfatını bildirir.

Adaletli olma ihtiyacımız, Allah'ın Adil sıfatını bildirir.

Dualarımızın kabul edilmesi ihtiyacımız, bize Allah'ın Mucip sıfatını bildirir.

Bu örneklerle baktığımızda bilinmeklik olan yaratılma bize sıfatlarından Allah'ı bildirmektedir ki ihtiyaçlarımız bu bilmeyi sağladığından kutsaldır. Eğer insanın evrende nokta etmeyen zahir yönü ihtiyaçlık sahibi olmasaydı insan kendisindeki bilmekliği kullanmazdı. Bilinmekliğin içinde bilmeden geçen canlı mahlûktan farksız sürdürülen, sadece yaşamsallığı bulunan yaşam "Kul" olmak değildir. İşte insan zahirinde taşıdığı kutsal değer olan ihtiyaçlığını, bu ihtiyaçlığı giderdiği dünyanın zahire dönük yüzünde giderdiğinden, dünyanın sadece zahire dönük yüzünde kalırsa, yaşamı tek taraflı zannederek kendisini zayı eder. Bildiği, ihtiyaçlığı ve ihtiyacı giderdiği eşya olur ama kendisinden ve eşyadan Allah'ı bilmez. Dünyanın zahirliğimize dönük yüzünün sonu yoktur çünkü yaratılmışlığın sonsuzluğu yaratının sonsuzluğundan gelmektedir. Yaratan, yaratılmışlığa yarattığıyla çıktığı için yaratılma da son yoktur. Zahir ve batın Allah ile sabit olan yaratılmışlık, Allah'ın aynasıdır. İnsan kendisini yaratılmışlığın zahirî sonsuzluğunda kaybederse yaratılma gayesini yani kulluğu kaybetmiş olur. Cehalet karanlığında kendi zannımızla yaşarken bazı şekilleri yapmak kulluk değildir. Yaşamak, yaşamak için ihtiyaçlarımızı gidermek demek değildir. Yaşamak, Allah'ı bilmekliğimize verilen isim olan "Kul" olarak yaşamda bulunurken bu ihtiyaçlarımızı da kula yakışır şekilde gidermektir.

Yemek için yaşamak mı, yaşamak için yemek mi?

Ey insan! Kendini, ihtiyaçlığını en mükemmeliyle giderme peşinde nefesine kul olarak şirk bataklığına batırma, bilinmeklik bilgisiyle bilgiyi bilmekten Allah'ı bilmeye yönelerek Allah'ın kulu olmalısın. En



güzel kıyafetler, en çok para, en güzel evler, arabalar, yaşam tarzı gibi aslında sadece zahirine hitap eden basitlikler için evrende nokta olup kaybolma. Tümü sana Allah'ın Kendisini, Kendisini bildiği bilgiyle muhabbet etmesidir. Kelamı işitip kelamla kendisini anlatını işitmek mahlûka yakışır, insana değil. Tabi ki bizler zahiri yönümüzle ve ihtiyaçlarımızla sorumluyuz ve sorumluluğumuzu yerine getirmeliyiz ama amaç tek yönlü olmak değil, bunlarla Rabbi bilmektir. Bilinmek isteyen Allah, bilinmekliğiyle zahire geldi adına âlem dendi, bilmekliğiyle zahire geldi adına "Ben" diyorsun.



İşte, bizler zahirimizle olduğu gibi batınımızla da bulunmaktayız ve batınımız Allah'ın bize Kendisini, Kendisine ait özelliklerle emanet etmesidir. İnsan, batınına kutsal emanet yüklendiğinden batınında en kutsal olanı taşımaktadır ki insan evrene bakarken kendi tafsilatına bakmaktadır. Bu sebeple batın yönüyle evren insanda nokta yer kaplamaz. Şimdi bu nasıl gerçekleşmektedir. Az önce her şeyin bilginin vücutlanmış hali olduğunu anlatmaya çalışmıştık. İşte, vücutlanan bilginin zahire gelmiş olduğundan zahir bize batınında taşıdığı bilgiyi bildirmektedir. Madde, taşıdığı bilgi öğrenilince bilgi yani aslı yönüyle bilgi olarak insana sığar. Bu tüm evren için geçerlidir. Mesela dünya,

Yüzölçümü: 5.100.100.933.5 km²

Karaların Toplam Yüzölçümü: 149.300.000 km²

Kuzey Amerika: 24.246.000 km²

Güney Amerika: 17.832.000 km²

Denizlerin Toplam Yüzölçümü: 360.800.000 km²

Ekvator Uzunluğu (çevresi) : 41.075,161 km

Meridyen Uzunluğu: 40.007,818 km

Ekvator Çapı: 6.378,160 km

Kutup Çapı: 12.713,550 km²

Hacmi: 1.083.319.700 milyon m³

Ağırlığı: 6.592.000.000.000.000.000 ton

Kendi Etrafında Dönüş Süresi: 23 Saat 56 Dakika 4 Saniye 9 Salise

Güneş Etrafında Dönme Süresi: 365 Gün 5 Saat 48 Dakika 46 Saniye

Güneş Etrafında Dönme Hızı: 29.750m/Saniye

Özelliklerine sahiptir. Bu dünyayla ilgili bilgidir. Dünya zahiri olarak bize sığar mı? Tabiki sığmaz ama bize sunduğu kendisine ait bilgiyi öğrenirsek bilgi olarak sığar ve az önce sığırdı hatta yer bile kaplamadı. İşte, insan batın olan ve Kur'an'da adına "Ahsen" denilen bilgiyi öğrenip kullanma özelliğiyle tüm evreni kendisine sığdırır ve evren kendisinde nokta yer yapmaz. Tüm bu bilginin keşfi aslında Allah'ın Kendisini insanın idrakine sunması olduğundan bilgiyi keşifle bilginin keşfinde kalmayarak Allah'ı keşif gerçekleşirse insan bilinmek isteyen Allah'ı bilinirliğinde bilmeye başlamış olur ki ona cenabı Allah "Kul" diyerek seslenmeye başlar. Yaratılmışlığın aslını yani bilginin aslını bildiren bilgiye de Cenabı Allah "Ledün" ismi vermiştir. Kehf suresi 65 ayeti kerimede,

Katımızdan, kendisine rahmet verdiğimiz ve ledün ilmimizden öğrettiğimiz kullarımızdan bir kul.

diyerek bu gerçek ifade edilmektedir. Ledün ilmi bize Allah'ın gerçekliği olan tevhidi öğreten ilim olup tüm evren olan bilginin kendisiyle bilinecek olanı öğretir. İşte kul, ledün ilmiyle bilginin gerçekliğine ulaştığında kendi zahirliğinden bilinecek olanı kendisindeki bilmekliğiyle bilmeye başlayarak yaratılış gayesi doğrultusunda yaşam başlamış olur. Bakara suresi 112 ayeti kerimede Cenabı Allah,

Yaratılmışlık, en büyük

sanatkâr olan Allah'ın

sanatıdır.

Ve icra edilen eserden, o eseri

icra eden "Kendisi" zahire

gelmektedir.



"Tasavvufî Kandiller" Özkan Günel



diyerek bizlere nasıl kul olacağımızı gösteriyor demiştik ve ayeti kavramları tanımlayarak açmaya çalışırken,

Kim sıfatlarını nefesine tabi kılmaktan alıp Allah'a teslim ederse, yaşarken mülkü sahibine verip, ahireti dünyadayken yaşayan, bollukta ve darlıkta Allah yolunda harcayan, öfkesini yenen, insanları affeden, Allah'ı zikredip ikilikten tevhide erip Allah'a muhatap olan ve Hak'tan olan şeylere arif olup gözleri yaşla dolanlardan olur. Artık onun mükâfatı Rabbinin katındadır. Onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır



anlamına geldiğini ifade etmiştik. Sıfatlarımızı nefse tabi kılmaktan yani varlığımızın aslını ihtiyaçlığımızı gidermek için nefsimiz doğrultusunda kullanıp kendimizi ve yaşamı sadece bu alandan ibaret zannederek Allah'a cahilcesine yaşayıp Allah'ın ilmini yüzeysel olarak bilip bu bilgiyle kendimizi ilahlaştırmaktan geçerek, Allah'ı bilmeye yönelme sonucu sıfatlarımızı Allah'a teslim etmek olan âlemde her zerresiyle Allah'a şahit olacağımız, ledün ilmi tahsili gerçekleşen hakikat meydanına tabi olmakla, eski alışkanlıklardan, eski yaşam tarzından, eski bilişlerden geçme sonucu Muhammedî irfanıyetten oluşan "Kul" anlayışıyla yaşamaya başlayan eşyaya, kendisine ve Allah'a arif Muhsinlerden olmaktır kul. Bu geçiş Cenabı Resulullah efendimiz,

Ölmezden evvel ölünüz

demektedir. İnsan için ölüm sonrası ahireti yaşamak olup insan ahiret yaşantısında ahirete ait ne varsa onlarla muhatap olur ki bu yaşam Allah'ın Cemal seyridir. Ölmezden evvel ölen insan da dünyada yaşarken ahireti yaşamaya başladığından her yüzde Cemal seyredendir. Sözün özü Allah, zatından zatına sıfatlanmıştır ve yaşam her haliyle Allah'ın tevhitliği içinde gerçekleşmektedir. Kul, bu tevhide erip yaratılmışlıkta Allah'ı bilme sonucu Cemal seyri yapandır. Niyazi sultan kulu tanımlarken,

***Bunca evsaftan görünen bir cemal
Bir cemali bunca elvan eylemiş***

***Her nazarda gördüğü Hak arifin
Her görüşte nice ihsan eylemiş***

demektedir. Bu dizelerde arif, Allah'ın "Kul" diyerek zikrettiğidir. Şimdi, varlık Allah'ın bilgisinin vücutlanmış hali olduğundan mevcudatın tümü, her fiiliyle, her sıfatıyla ve her vücutuyla bilgidir. Aslı itibariyle bildiğimiz, gördüğümüz, işittiğimiz bilgidir lakin biz bu bilgiye iş ve varlık demektediriz. Bilgiyi yani varlığı bilmekle Allah'ı bilmek farklıdır. Bilgi, bilginin tanıttığını bildirmek içindir. Fiili bilmek Allah'ın ilmini bilmektir, faili bilmek Allah'ı bilmektir. Sıfatı bilmek, Allah'ın bilgisini bilmek, mevsufu bilmek Allah'ı bilmektir. Vücudu bilmek, Allah'ın bilgisini bilmek, mevcudu bilmek Allah'ı bilmektir. Kul, Allah'ın bilgisinden Allah'ı bilmeye geçince kendiliksiz kaldığından, kendiliksiz Allah'ı bilene denir. Kendimizi bilirken Allah'ı bilmek, Allah'ın tevhitliğine ikilik katmaktır. Allah'ı kendimizden, kendiliksiz bilmeye başladığımızda Allah'a şehadet başlar ki işte o zaman "Kul" denilenlerden oluruz. Kulluk, işiterek bilmeye başladığımız tevhide görmektir.



Özkan Günal

Kurban...

Kurban bayramını kutladığımız bir ayın içindeyiz. Kurban bayramı yıllar içerisinde alışıla gelmiş olarak adet sistemi içinde kalmış haliyle kutlanmaktadır ki oysa adet olmaktan çok daha değerli bir gerçeğin ifadesi için İslam inancında bulunmaktadır. Hac suresi 37 ayeti kerimede,

Onun, etleri ve kanları asla Allah'a ulaşmaz. Fakat sizden O'na, Allah'a teslimiyetiniz ulaşır. İşte böylece size, onu feth edilmiş kıldı. Sizi hidayete erdirdiği şey üzerine Allah'ı tekbir etmeniz için. Ve Muhsinleri müjdele!



demektedir. İşte insanlık, ayeti kerimede belirtildiği şekliyle kurban ibadetini adet üzerine sadece şekli boyutunda ele aldığı için kestiği kurbanın kanı akınca ve etinin bir bölümünü dağıtınca kulluğunu yaptığını zannediyor ki Allah, “Kanları ve etleri bana ulaşmaz” diyor ve ulaşan Kendisine sunulan teslimiyet olduğunu söylüyor. Şimdi teslimiyet yaşantımızı nefsimiz için sürdürmekten Allah için yaşayacak şekilde yeniden düzenlemektir ki Allah ile Allah için sürdürülen yaşamda nefsanîyet olmaz. Nefsanîyetten arınmak, nefsinin kişiyi feth etmesinden kurtulup, nefsini feth etmesi olduğundan, Kurban kesmek olan teslimiyetle kişi nefsini feth etmiş olarak nasip olan ve Allah'a davete icabet edip ulaşılan yol anlamında kullanılan hidayet gerçekleşir. Hidayete eren kendisini değil, kendisinde Allah'ı zikretmeye başlar ki işte o “Kul” denilenlerden olur.

Kurbanın, Allah'a yakınlık anlamında Kurbiyet olmasının da Allah için kurban olunmasının da aynı kavramda zikredilmiş olması, Allah'a teslim olmadan Allah ile olunamayacağı gerçeğini göstermek içindir. Kurban olmak teslimiyetle gerçekleşir. Teslim olmak ise teslim olduğumuza doğru yapılan yolculuktur. Bu yolculuk mevcut halin terkiyle başlayan yolculuk olup adım adım uzaklaşırken, adım adım yaklaşılan yaşamdır. Bizi, giyindiğimiz nefsanîyet sonucu düştüğümüz zan şirkinden uzaklaştırırken, kendi aslımız olan tevhide yakınlaştıran güzel ahlak üzerine gerçekleşen yaşam yolculuğu. İki gören gözü tevhide teslim edip tevhit gözünü oluşturmak, iki işiten kulağı teslim edip tevhit kulağını oluşturmak, iki seven kalbi teslim edip tevhide seven kalbi oluşturmaktır teslimiyet. Kendimize ben diyerek düştüğümüz şirk bataklığının sebebi olanları teslim etmektir teslimiyet. Gurur, kibir, öfke, nefret, haset, şikâyet gibi duyguların terkidir teslimiyet. Kurban olmak teslimiyettir ve teslimiyet benliğin fenasıdır. Allah ile aramıza soktuğumuz zan perdelerini teslim etmeden, arada olanlara sarılmaya devam ettikçe, aslımızla aramızda mesafe olmaya devam edecektir. Kurbiyet, arada aranım kalmadığı yakınlık olduğundan, arada kalan en ufak mesafe dahi bu kurbiyeti engeller. İki elin kavuşması, arada mesafe kalmamasıyla tamam olur.

Şimdi, Allah'a teslim olarak gerçekleşecek yakınlığın, zahiri ahkâmını yerine getirmekle gerçekleşmesi mümkün değildir. Kesilmesi gerekenlerin önceliğini yapmak yerine sadece adet haline gelmiş olanı yapmak kulluk değildir. Öncelikle, Allah'tan gayrılara olan ilgini kessene, bilgini kessene, sevmeni kessene, görmeni, işitmeni kessene. İşte o zaman gerçekte kesilmesi gerekeni kesip kurban olmuş olursun. Teslimiyet olmadan yakınlık yani aradakileri kesmeden arsızlık, sadece kendi zannettiğimiz gibi olur ama Allah'a göre asla olmaz ki Allah, “*Onun, etleri ve kanları asla Allah'a ulaşmaz. Fakat sizden O'na, Allah'a teslimiyetiniz ulaşır*” demektedir.

Giyindiğimiz nefsanîyet Allah ile aramıza giren olumsuzluk değildir. Nefsanîyet, şahadet âlemindeki görünürlüktür ve kurbanını kesip kul olan talip, görünürlükten nefsini ilah görmekten, varlığı nefsiyle tevhit etmeyi geçerek kesip, ilahı nefsinden görmeye başlayandır. Yar ile arada olanları yâre giden yola serip varmak sonucu yâre ulaşandır. Bayram, kurbiyetin ilahî zevki olan irfanîyet seyridir. Kurbanı kesenin gördüğü, teslim olduğunun cemalidir.

Aşk u Niyazlarımla.

Bayram...

Bayram, uzakların yakın olduğu, küskünlerin barıştığı, birlik olunarak bizliğin olduğu ortamdır. Bu değerlerin oluşmadığı bayram, gün olmaktan öteye gidemez çünkü orada benlik hâkimdir ve var olmak ben olmak değil biz olmaktır.

Şimdi, uzak olduğumuz kendi hakikatimize yakın olmadığımız sürece, zahiren uzak kaldıklarımızla senede bir gün yakın olmak, bayramın yüzeysel güzelliğidir. Elbette zahiren de yakın olalım lakin kendi aslımızdan uzak yaşarken gerçekleşen zahir yakınlık tek taraflı olacaktır ki noksanıdır. Kendi aslımıza uzak olma sonucu nefsanîyetin hâkim olduğu yaşam sebebiyle, hakikatimizle aramızdaki küskünlük yerini barışa bırakmadıkça zahirî küskünlüğün barışa dönmesi noksan olacaktır. Kendi ikiliğimiz tevhit olmadan zahirî bir barış elbette güzeldir ama birliği bozan egomuzu üzerimizde taşımaya devam ettiğimiz için noksanıdır. İnsanın asıl bayramı kendi içinde hakikatiyle kucaklaştığı tevhit bayramı olmalıdır.

Bizler Cenabı Allah'ın biz olma özelliğiyle şahadet âlemine tecelli etmesiyle var olmaya başlayan ve adına aslı itibariyle zahir ismimiz ne olursa olsun insan denilenler, dünyada hazır bulduğumuz nefsanîyet sonucu dünya yaşamında yaşamaya başladık. Bu yaşamı nefsanîyete dönük sürdürdüğümüz için varlık âleminde bulunmaya başlama gayemizin dışına doğru, nefsanîyetten yana kendimize zulmetmemizin sebebi vasıflar sahiplendik. Her benlik giyinmemizle yaşantının ilerleyişi içinde faniliğimize doğru zaman akıp giderken, insanlığımızdan, dolayısıyla Allah'ın tevhitliğinden uzaklaştık. Batınımızda taşıdığımız, Rabbin kendisini, insana yani bize emanet etmesiyle gerçekleşen kutsal emaneti yani varlığı nefsimizden ibaret zannederek girdiğimiz cehalet karanlığı olan şirkte, benlik çıkarttık. Evet, aslında yakın olmamız gereken kendi içimizde lakin biz kendimizden uzaklaştık. Yunus sultan bu hususta,

***Severim ben seni candan içeri, yolum vardır bu erkândan içeri
Beni bende deme bende değilim, bir ben vardır bende benden içeri***

demektedir. Kendi içimizdeki asıl Ben'e doğru dönüp, nefsanîyetten uzaklaşarak yakınlaşmaktır bayram ki bu şirkten tevhide dönmek demektir ve bayramın gerçekliğidir. Kutsal emanet olan varlık taşıyıcısı olduğumuz için görme, işitme, fikretme, konuşma, sevme, keşfetme özelliğini taşımaktayız ve var oluş gayesi Hak içindir. Bu sebeple görüşümüzün her an Hakk'ı görüyor oluşu, işitmemizin Hakk'ı işitiyor, sevmemizin, bilmemizin ve keşfetmemizin, zikrimizin Allah'ın tevhitliği içinde Hakk'a muhatap oluşu söz konusu olan değişmez ve değiştirilemez gerçekliktir. Bu o kadar gerçektir ki var saydığımız her şey varsayım olan zandır ama Allah'ın tevhitliği tek gerçek olandır. Şimdi, görüşümüzün Hakk'ı görmesi ama bizim göremememizin ikiliği birlendiğinde tevhit görüşü haline geldiğinden her nereye baksak gördüğümüz Hak olan bayrama ermiş oluruz. Bu tüm varlık unsurları için geçerlidir.

Bizler kendimize göre bizlik anlayışı taşıdığımız için biz derken yakınlarımız ve sevdiklerimiz ve menfaatimiz olanları kast ederek bizliği yaşıyoruz. Bayram biz olmaktır ama bu bizlik değildir. Bizlik, yakınlarımıza duyduğumuz sevginin, saygının, merhametin, düşüncenin, bağışlamanın, affetmenin yani Rahmaniyyetin tamamını tüm yaratılmışlığa yaymaktır. Kendimizden ve bizlik çatısının içine aldıklarımızdan başka ötekiler olduğu sürece bizlik gerçek anlamıyla yaşanmayacaktır ki bayrama ermiş olamayız. Allah biz derken neyi kast ediyorsa, bizim için de biz kavramı aynı anlamı içermelidir ki bu anlam, Cenabı Allah'ın "Kul" diye zikrettikleridir. Bayrama yani kulluğa ermek, yaratılış gayemiz doğrultusunda Hakk'ı seven, bilen, gören, işiten olma özelliğimize ermek, talep edenler için erme yolu var oldukça gerçekleşmesi mümkün olan değerdir. Kendimize yakın olup, kendimizle barışıp, kendimizle birleşme sonucu tevhidî yaşamaktır bayram. Kurban bayramı, Kurbiyet bayramı, yakınlık bayramı...

Aşk u niyazlarımla.

**Kurban Bayramınız
Kutlu Olsun.**

Sevdiklerinizle
nice mutlu, sağlıklı ve
huzurlu bayramlara.



AYIN RÖPORTAJI

Dembir:

Dergimizin Eylül ayının konusu “Kul” Kul kavramının akıllara beraberinde getirdiği ilk kavram ise Rab oluyor. Rab kavramı gerçek manasına Kul ile ulaşıyor. Eğer Kul yoksa bir Rab’likten söz edilemiyor. Rab yoksa zaten Kul asla var olamıyor. Gerçek kulluk ise Rabbini tanıyıp ona vasıl olmakla gerçekleşiyor, hatta var oluşun tek gayesi bu Kul-Rab ilişkisini keşfedip Rabbi ispat bulmaktır diyebilir miyiz efendim?



Özkan Günal:

Eyvallah. Cenabı Allah, Fatiha suresi 2 ayeti kerimede bizlere,

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah’adır.

demektedir. Hamd, övülmesi gereken anlamında kullanılan kavramdır ki bu ayette âlem yaratılmış, Rab ise Allah’ın yaratan özelliği olarak kullanıldığından ayet bize, “Övgüye layık olan sadece yaratılmışı yaratan Rab olan Allah’tır” demektedir. Allah yaratma özelliğiyle âlemi ve yaşamı yaratmış olup yaratma her an devam etmektedir. Her an diliminde aynı anda gerçekleşen sonsuz olasılıklar bütünlüğü Rabbin tecellisi olarak gerçekleştiğinden her an yaratılma devam etmektedir. Yaratılmaya nispetle Allah, Rab olarak zikredilmektedir. Ali İmran suresi 51 ayeti kerimede,

Şüphesiz Allah, benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir.

denilirken de aynı gerçeğe yani yaratanın Rab olmasına ve her şeyi en küçüğünden en büyüğüne, cümle fiilleri, sıfatları vücutları yaratanın Rab olduğu gerçeğini vurguluyor. Enam suresi 102 ayeti kerime de,

İşte sizin Rabbiniz Allah. Ondan başka hiçbir ilah yoktur. O her şeyin yaratıcısıdır. Öyle ise O’na kulluk edin. O her şeye vekildir.

denilmektedir ki burada karşımıza, varlığı Rabbin yaratmış olmasından başka Rabden başka ilah olmadığı da çıkmaktadır ve hemen arkasından “Öyleyse O’na kulluk edin” denilmektedir. Ayetin ifadesine göre bizler, yaratan Rabdir ve Kendisinden başka ilah yok ve Rabbe kulluk etmeliyiz. Şimdi Rab ve Kul ilişkisi yaratan ve yaratılan ilişkisi olan yaratan ve yaratılan muhabbeti olarak zikrediliyor ki yaratandan başka ilah olmayışı ve sadece yaratana muhabbetin kulluk olabileceği gerçeğine vurgu yapılıyor. Şimdi, Yaratan Rabden başka ilah olmayışı beyanında ifade edilen gerçek, yaratılanın yaratandan ayrı olmadığı gerçeği olduğundan, yaratandan başka ilah yok denilmektedir çünkü ilah kavramı varlık âleminde var



olmak olarak kullanılıyor. O haledde yaratılan, bizler ve içine yaratıldığımız âlem ve yaşam da dâhil bütünlüğüyle tümü, her birisi tek tek ilah olurken bütünlüğü de ilah olmaktadır. Eğer ilah olmayan bir şey olsaydı Allah, kendisinden başka ilah yani varlık olmadığını beyan etmezdi. İşte bizlerin, yaratan Rabbin yarattığı ile varlık âleminde sürdürülen yaşamın içinde Rabbimizle olan ilişkimiz, muhabbet olan sevgi, zikir, görüş, işitiş, fikrediş olarak gerçekleşir ki varlığımızın esas olan bu özelliklerimizin kıblesi nefsaniyetse muhabbetimiz nefsimize, Rabbimizse muhabbetimiz Rabbimizdir.

Muhabbetimizin Rabbimize olmayışı demek muhabbetimizi neye yapıyorsak ona ilah olarak kulluk yapıyoruz demektir. Bu sebeple kişilerin muhabbet ettikleri neyse ilahı odur ki Rabden başka ilah olmadığı için kendi yarattığımız ilahlar sadece zan olmaktadır ve zan şirkin anasıdır.



Yaratıcı Rab, yarattığıyla zahire gelişinde, zahire geliş gayesine ulaşandan kul ismiyle kendisine muhabbettedir. Bizim, Rabbin Kendisinden Kendisine muhabbet edişine dâhil olmayışımız nedeniyle gayrı ilahlarımıza muhabbet edişimiz yani gayrı ilah çıkartışımız kendi aslımızdan uzak oluşumuzdur ki bu kul olmadığımızın ispatıdır. Kul olma özelliğiyle var oluşumuz Rabbin bizimle tecelli

edişinden dolayıdır lakin bizler dünya boyutunda giyindiğimiz nefsaniyete kapılıp kulluğu nispet edip nefsimizin kulu olduk. Nefsine kul olanın ilişkisi nefsiyledir. Varlığın esası Rab-Kul ilişkisi için, nefisten yani nefse kulluktan, nefisle ilişkimizden kesilmek gerekir.

Rabbinden başka ilah olamadığına kendi nefsinde şahit olarak yeniden Rabbiyle ilişki kurma sonucu Rabbine kul olmak isteyen talibin yapması gerekense, Rabbe kul olanı bulup Rabbin kuluna kul olarak Rabbe kul olmaktır. Kişi kendi bildiğine kendi zannettiği gibi Rabbe kul olabilseydi zaten Rabbinin kulu olarak yaşayanlardan olurdu. Nasıl ki zahirî ilimlerde kendi bildiğine tek başına bir amaca ulaşamıyorsa Kulluk için de kendi bildiğine tek başınalık yeterli değildir. Bu gerçeği Allah dostları, **“Kuş, tek kanatla uçmaz”** diyerek ifade etmişlerdir. **“Allah’la arana kimseyi sokma”** diyenler kendi nefislerine tabi akıllarıyla konuştuklarından küfür içindelerdir. Nefsin emmare boyutunda kendi ilahlığını yaşayıp kişiyi kendisine kul eden anlayışının hâkim olduğu yaşamın içinde, ilmi kendisine göre yorumlayıp söylemleriyle kişiyi kandırmasıyla sarf edilen tevhit ve kulluk dışı sözler, Kul olmak isteyenlerin yolunu her zaman kesmiştir. Mesela, aynı kişilere **“Doktor olmak istiyorum ne yapmam lazım?”** diye sorsanız size, **“Tıp fakültesine gidip profesörlerden eğitim almalısın”** derler. Size onlara **“Tıpla arama kimseyi sokmam ben, kendim tıp kitapları okuyup doktor olurum”** dediğinizde **“Olmaz kendi bildiğine”** diye cevap verirler ki doğrudur. O halde bir doktor olmak için dahi yetkinliği yüksek uzman öğretici gerekiyorken, doktorluğun çok çok üstü kulluk için neden Mürşid gerekmez derler? Çünkü içinde buldukları hal, nefis-i emmarelerine kulluk yaptıkları haldir ve aslında nefis bu sözü kendi ilahlığı yani kendisine kulluk bitmesin diye sözü söyleyenden sözü söyleyene telkin etmektedir de ondan.

Kendisi ve Rab ilişkisine ulaşmış Rabbinin kulu olmayı isteyen her inanan ki bu Rabbe taşıdığımız inancın farzıdır, kendisini, nefsinin kulu olmaktan kurtarıp, Rabbin kulu olmaya layık hale getirecek meydanda, Mürşid-i Kamil’e tabilikle hizmet görmelidir. Ancak o zaman yaşam muhabbetimiz Rabbe olmaya başlar. Aksi halde, nefsimize secde etmeye devam eden şirk ehlinde olarak yaşarken, dille Allah’tan başka ilah yok diyen kendi hakikatine cahiller boyutunda cehalet karanlığında küfür bataklığında ömrümüzü tüketiriz. Hiç kimse nefesine kulluk yaparken Rabbinin kulu olamaz, Rabbin yaratan anlamı dışında eğiten,



terbiye eden, ulaştırıcı anlamı olan ve bu anlamıyla tecellisi olan Mürşid-i Kamil’e kul olmadan da Rabbe kul olamaz. Rab esmasının hem yaratan hem de ulaştırıcı olarak iki anlamı olması bu sebeptendir. Rabbe, Mürşid-i Kamil’e kul olmadan, Rabbe, yaratana kul olunamaz.

İşte, Rab-Kul ve Kul-Rab ilişkisi, Mürit-Mürşid ve Mürşid-Mürit ilişkisi olan seyri sülûk olan esfelden âlâyaya, halktan Hakk’a, Hak’tan halka uruç ve nüzüldür. Allah’a varmak, Allah’la olmak, Allah’ta kalmak da diyebiliriz. Cenabı Resulullah Efendimiz bu gerçeğin beyanında şöyle demektedir,

Rabbimi Rabbimle bildim.

Dembir:

Yaratılmış her zerre yaratılmış olması nedeniyle Kul mudur ve neden sadece insan Rabbini bilmek ve ona muhatap olmakla sorumludur? Sadece insana cennet ve cehennem vardır. Hiçbir canlı için olmayan sorumluluk, ödül ve ceza insan için neden vardır efendim?

Özkan Günal:

Kul kavramını Rabbin yaratmasıyla varlık âleminde zahiren bulunmaya başlamak olarak ele alırsak, yaratılan her zerreyi yaratan Rab olduğu için her yaratılan kuldür diyebiliriz lakin “Kulluk” zahirî anlamda yaratılmanın çok ötesinde bir kutsiyettir ve hak edilmesi gerekir. Kulluğu hak ediş için gerekli olan değerler sadece insan suretinde yaratılmış canlı mahlûkta mevcut olduğundan o zaman kulluk, her yaratılan değil insan namzedi olarak yaratılanların içinden hak edenler için kullanılan kavram olmaktadır. Cenabı Allah bu gerçekliğin beyanında Ahzab suresi 72 ayeti kerimede,



Biz emaneti, göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler, korktular. Onu insan yükledi. Doğrusu o çok zalim, çok cahildir.

demektedir. Ayeti kerimede bahsi geçen emanet kul olmayı hak etmek için gerekli olan donanımdır ki bu donanım Rabbin kendisine ait olan özellikler olduğundan emanet olarak zikredilir. İnsan dışında teklif yapılanların çekinmeleri bu özelliklerde yaratılmamalarındandır. İnsanın yüklenmesi ise bu özellikte yaratılmasındandır. İşte bu sebeple Rabbinin adıyla kendisinden Rabbini okumak olan kulluk kavramı sadece insan için geçerli olan kavramdır. İnsan dışında hiçbir yaratılan kul olarak zikredilmez.

Enam suresi 98 ayeti kerime,

Sizi bir tek nefisten yaratan ve böylece kararlı bir kalma yeri, bir de emanet kalma yeri düzenleyen O'dur. Düşünen bir toplum için ayetleri ayrı ayrı detayları ile açıkladık.

denilerek insanların tünümün kul olmayı hak ediş için gerekli olan özelliklerde yaratıldığını ve bu özelliklerin Rabbin kendisine ait olduğu ifade edilmiştir. İşte kulluk, canlılıkla yaşamsallık sürdürülmesinden daha ileri bir boyuttur. Sadece canlı olarak yaşamsallık sürdürmek kişinin kendisini, kendi taşıdığı değerden uzak tutması demektir. Canlı olmak, güç sahibi olmak, isteklerde bulunmak, karar verebilmek, görmek, işitmek, konuşmak tüm canlılarda mevcut ortak değerlerdir lakin insan dışında olan diğer canlılarda, bu özellikleri sadece yaşamsallık için dünyanın kendisinde kullanmak vardır. Bir merkep sadece dünyada yaşamsallığı için gerekli olanları görürken bundan fazlasını görmeye müsait değildir çünkü görmek ilim tahsiliyle yapılandır ve mahlûkun tahsil ettiği ilim yaşamsallığı için gerekli olandan öteye gitmemektedir. Kulluk, cenabı Allah'ın yüce Kur'an'ı keriminde ismine “Ledün” diyerek zikrettiği Allah'ın gerçekliği ilmini tahsil etmekle oluşan, dünyada Hakk'ı bilecek, görecek, işitecek olmaktır. Kul olma özelliği taşıyan ama bunu Rabbine muhabbet etme hizmetinde değil de nefisine hizmetle sadece

yaşamsallığı için kullanan kişi, Cenabı Allah'ın Araf suresi 179 ayeti kerimesinde,



Andolsun ki; cehennemi, insanların ve cinlerin çoğuna hazırladık. Onların kalpleri vardır, onunla idrak etmezler. Onların gözleri vardır, onunla görmezler. Onların kulakları vardır, onunla işitmezler. Onlar hayvanlar gibidir. Hatta daha çok dalâlettedirler. İşte onlar, onlar gâfillerdir.

diyerek tarif ettiği kişidir. Ayeti okuduğumuzda Cenabı Allah'ın kalpleri, gözleri, kulakları var ama onlarla idrak edip, görüp, işitmezler dediğini görmekteyiz. İşte bu tanım, dünyada canlı olarak yaşamsallık için var oluşun tanımıdır. Merkepte de kalp, göz, kulak var ama merkep Ledün ilmini tahsil edip kalbini Rabbi idrak edecek kalp, gözünü Rabbi görecek göz, kulağını Rabbi işitecek kulak haline getiremez yani var ama hakikatte yoktur. Lakin insan bu vasıflarını Mürit-Mürşid muhabbetiyle tahsil edilen ledün ilmi sayesinde Rabbine muhabbet edecek donanımına sahipken, kendisini merkep gibi sadece yaşamsallığı için ihtiyacı olanların peşinde tutarsa işte o zaman Allah onlara hayvandan daha aşağıda demektedir. Bu ayet bize, Kulluğumuzu hak etmediğimiz sürece hayvandan daha aşağıda kalacağımızı anlatmaktadır.



Şimdi burada devreye cennet ve cehennem tanımları girmektedir. Neden mahlûk için bu tanımlar söz konusu değildir? Çünkü yaratıcı Rab, kulluk sorumluluğunu sadece insana yüklemiştir insanı, kul olacak özellikte yaratmasıyla. Cenabı Allah'ın Nisa suresi 13 ayeti kerimede,

İşte bütün bu hükümler, Allah'ın koyduğu hükümler ve çizdiği sınırlardır. Kim Allah'a ve Peygamberine itaat ederse Allah onu altlarından ırmaklar akan cennetlere koyar. Onlar, orada ebedî olarak kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur.

diyerek bizlere bu gerçeği ifade etmektedir. Şimdi, sadece insan Allah'ın koyduğu hükümlere ve çizdiği sınırlara uyacak ve Peygamberine itaat edecek özelliktedir.

İnsan dışında peygamberine biat ederek gösterilen erkân üzerine yaşayacak başka canlı var mı?
İnsan dışında canlılar için gönderilen peygamber var mı?
İnsan dışında canlılar için koyulmuş hüküm ve çizilmiş sınır var mı?

Bu soruların cevabı hayır olacaktır çünkü soru sorulan ve cevap beklenen de soru sorulacak ve sorulan soruya cevap verilecek özellikte olan da sadece insandır. Şimdi, cennet kavramıyla anlatılmak istenileni görmek gerekir. Cennet, İnsan suresi 20, Nisa suresi 57, Rahman 48, Rahman 64, İnsan 5-6,

***Orada nereye baksan bir nimet ve pek büyük bir mülk görürsün.
İman edip salih ameller işleyenleri ise, altlarından ırmaklar akan cennetlere koyacağız.
Çeşitli ağaçları, meyveleri vardır.
Yemyeşildirler.***

Bir kaynak ki ondan Allah'ın kulları içerler, güzel yollar açarak akıttırlar onu.

denilerek anlatılır ki bunlar cennetin nimetleridir. Bu tanımlamalar cenneti anlatırken bir de cennette olanlar, Mutaffifin 24, İnsan 11, Kıyamet 22-23, Hakka 21, Sebe 37, Hicr 47, Vakia 25-26,



***Yüzlerinde nimet ve mutluluğun sevincini görürsün.
Allah da onları o günün fenalığından korur, yüzlerine parlaklık, gönüllerine sevinç verir.
Yüzler var ki o gün ışıl ışıl parlalar. Rabbine bakar.
Artık o hoşnut bir hayattadır.
Onlar cennet köşklerinde emniyet içindedirler.
Biz o cennetliklerin kalplerindeki kinleri çıkarır atarız.
Hepsi kardeşler olarak sevinç içinde karşılıklı koltuklara otururlar.
Orada boş bir söz ve günaha sokan bir laf işitmezler.
Duydukları söz, yalnız "selam", "selam" dır.***

denilerek anlatılır. Rabbe kul olan, dünyada yaşarken ölmezden evvel ölümdür ki insan sadece bir kere ölür. Ya dünyada yaşarken ölmezden evvel ölürsün ya da ecel gelince zorunlu olarak. Her ikisinde de öldükten sonra ahireti yaşamaya başlarız ki ölmezden evvel ölüp Rabbe kul olan ahiret yaşamında cenneti yaşayacaktır. Dünyada yaşarken ahiret yaşamına geçip cenneti yaşayan da ayetlerde anlatılan hal üzerine olacaktır çünkü anlatılanların zahirî ve batınî yönü vardır ki kul batınî yönüyle beslenendir.



Nimet, Rabbin cemal yüzü, büyük mülk, cemalin tecelligahı olan varlıklarıdır.

Altlarından akan ırmaklar, Cemal muhabbetidir.

Çeşitli ağaçlar ve meyveler, muhabbetten doğan keşif zevkleridir.

Yemyeşildirler, sözler, gözler, işitişler, sevmeler Rabbin beyanıdır.

Bir kaynak ki bu kaynak, Ledün ilmidir ve bu ilimden içenlere her fiil, sıfat, vücut cemal olur.

Onlar emin beldede Rabbe kullukla meşgul olurlar. Nefsaniyet pazarında işleri olmaz. Huzurda, mutlu ve ferah yaşarlar.

Yüzlerinden, sıfatlarından, hallerinden, yaşamlarından tevhit kendisini ispat eder.

Onlarda nefse ait zulmanî vasıflar bulunmaz çünkü ölmezden evvel ölüp kulluğa ermişlerdir.

Onların bulunduğu meydanda konuşan Rabbin kendisidir ve davet Cemal seyrinedir. Onlar bizlik bilincinde biz olarak yaşarlar...

Şimdi, tüm bu anlatılanlar ancak bu özellikte yaratılan insan içindir. Bu sebeple insan ancak kendisini layık hale getirirse ziyetlenir. Mahlûkta kendisini layık hale getirecek donanım yoktur. Lakin bir de bunun zıttı vardır ki kendisini kulluğa layık hale getirmeyip nefsi peşinde koşanlar için içlerinde buldukları hali anlatan cehennemdir. Cehennem, Hac 25, Nur 19, Ali İmran 131-188, Casiye 9, Nisa 115, Bakara 81,

Şüphesiz inkâr edenlere, Allah'ın yolundan, yerli ve yolcu bütün insanlar için eşit kılınan Mescid-i Haram'dan alıkoyanlara ve orada zulümle yanlış yola saptırmak isteyenlere can yakıcı bir azap tattırırız. İnananlar arasında kötü söz ve davranışın yayılmasını arzulayan kimseler için dünyada da, ahirette de acı veren bir azap vardır.

Kâfirler için hazırlanmış olan ateşten sakının.

Onlar için can yakıcı bir azap vardır.

İşte onlar için rezil ve rüsva edici bir azap vardır.

Kim kendisine doğru yol besbelli olduktan sonra Peygamber'e karşı çıkar, müminlerin yolundan başkasına uyup giderse onu döndüğü yolda bırakırız ve cehenneme sokarız. Orası ne kötü bir gidiş yeridir.

Evet, kim bir günah işlemiş de kendi günahı kendisini her yandan kuşatmış ise, işte öyleleri ateş ehlidirler ve orada ebedî kalıcıdırlar.



denilerek Cehennem ehlinin yani nefesine kulluk yapanın karşılaşacağı hal anlatılırken onlar için nimet olarak, Gaşıye 6-7, Vakıa 52-53, Nebe 24-25,

Onlar için kuru bir dikenden başka yiyecek de yoktur.

O da ne besler, ne de açlığı giderir.

Elbette bir ağaçtan, zakkum ağacından yiyeceksiniz.

Karınlarınızı hep onunla dolduracaksınız.

Orada ne bir serinlik tadacaklar, ne de içecek bir şey.

Ancak bir kaynar su ve irin içecekler.

buyrulmaktadır ki asıl azapların en büyüğü Ali İmran 77 ayeti kerimesinde,

Allah'a verdikleri sözü ve yeminlerini az bir paraya satanlar var ya, işte onların ahirette bir payı yoktur; Allah kıyamet günü onlarla hiç konuşmayacak, onlara bakmayacak ve onları temizlemeyecektir. Onlar için acı bir azap vardır.



denilerek anlatılmaktadır. Allah, cennete gidecek donanımını Rabbine kul olmak için kullanmak yerine nefesine kullukta harcayan ve böyle yaşayanları Kendisiyle muhatap kılmayacağını söyleyerek en büyük azapla cezalandıracaktır. Cennet Rabbe kulluğun nimetidir ve cennet ehli olmak cemal seyrinde olmaktır ki nefesine kulluk eden görüşünü nefisini göreceğ görüş eylediğinden Cemal göreceğ gözü oluşturmadığı ve hayvandan daha aşağıda yaşadığı için Rabbine muhabbet edemeyecektir. Çünkü o, kendi gerçekliğini ve yaratılış gayesini inkâr ederek Rabbini inkâr etti, kulluk vasıflarını nefisinden yana kullandı. En büyük kötü söz olan “Ben” diyerek kendisini zikrederek nefisini ilahlaştırdı. Kendisini ilahlaştırarak ikilik çıkartıp tevhidi örten kâfir oldu. Hakikate yani kulluğa kıyasla hayvandan aşağıda yaşayarak rezil bir hayat sürmektedir. Rabbin yolu olan kulluk yolu yerine nefsinin yolunda yürüdü. İçinde yaşadığı şirki ve sebebi olan nefisini sevdi, muhabbet etti, zikretti. Bu sebeple o kişi yani cehennem ehli dünyada yaşarken de cehennemi yaşamaktadır ki bunu nefisinden Rabbin ilahlığını görmediğinden, nefisini ilah gördüğünden dolayı Rabbine muhatap olunacak yerde olamayarak gerçekleştirmektedir. Rabbe kul özelliğinde dünyada yaratılan insan yine ancak dünyada yaşarken kul olabilir. Rabbe kul olmayı yaşarken başaramadıysa iş isten geçmiştir. Secde suresi 12 ayeti kerimede Cenabı Allah,

Rableri katında başlarını eğerek Rabbimiz, gördük ve duyduk, artık bizi tekrar dünyaya döndür de iyi işlerde bulunalım, gerçekten de adamakıllı inandık dedikleri zaman bir görsen mücrimleri.

diyerek bu gerçeği beyan etmiştir. “Onlar, Bizim kendileriyle muhatap olmadıklarımız ve Cemalimizi esirgediklerimiz olan dünyada bize kul olabileceğken nefisine kul olmayı seçip sevenler! “Bizi tekrar dünyaya gönder de sana kulluk edelim, ziynetlediğın Kendine ait değerleri zayı etmeden, dünya hayatında sana muhabbet edelim” diyecekler ama geri dönüş olmayacak” demektedir.

Dembir:

Melami seyri sülûkünde Makam-ı Hazret’ül Cem kulluk makamı olarak geçer. Ondan önce bir kulluktan ya da Rab’likten söz edilmemesi nedendir efendim?

Özkan Günal:

Hbmljlyf fvf hnmöijukg hçöÇönnvcdzsfvbn2 Halil İbrahim Baki Hz, Melamet risalesinde,

“Melamilik, Resulullah’ın batını olup sırrı velayet yoludur.



Bu yolculuk idrak yolculuğu olup meratip ve makam üzerine inşa edilmiştir. Makam-ı Hazret’ül Cem’e varmak için fena meratiplerinde kulluğumuzla aramızdaki benliği çıkartmak gerekir çünkü kulluğumuza yani Rable muhataplığımıza engel, nefsimizle muhataplıktır da ondan. Fena meratiplerinde Allah’ta yokluk gerçekleşmeden Allah ile olmak gerçekleşemez ki yolu seyri sülûktür ve meratip ve makamlarıyla yürünür. Bu meratip ve makamların üçü terakki, dördü ittihat olup, yani üçü uruç, dördü nüzul diye adlandırılmıştır.

Uruç makamları:

Tevhidi Efal, Tevhidi Sıfat, Tevhidi zat

Nüzul makamları ise:

Makamı Cem, Makamı Hazret'ül Cem, Makamı Cemülcem, Makamı Ehadüyetülcem

Uruç makamlarına **Fenafillah**, nüzul makamlarına **Bekabillah** denilir. Fenafillah, yani **Allah'ta yok oluş**, Bekabillah, yani **Allah ile var oluş**. Şimdi, Hak ve Hakikate varmanın yolu ölmezden evvel ölümden geçer. Bunun için Cenabı Resulullah efendimiz, **"Mutu kable ente mutu"** demiştir. Nedir ölmezden evvel ölmek? Biraz açılırsa, kişi mevcutta kendisini gördü. Alanın, verenin, yapanın, bilenin ve cümle oluşumun kendisine ait olduğunu zannetti. Bu zan onu kendi aslına, Hakk'a cahil kıldı, oluşumda hep kendisini gördü, ben varım gayrısı yok deyip kâfir oldu da hayalinde, nerde olduğu bilinmeyen, görülmeyen, işitilmeyen bir Allah da vardı. Bu vehminden oluşan Allah anlayışı onu gerçeklere kör ve sağır kıldı. İşte, bu anlayışını terk etmesi kulluk anlayışının oluşması gerekir ki bu anlayışın oluşabilmesi için talip olduğu alanda aşk, sevgi ve muhabbetle gönül oluşturması gerekir. Çıkan tevhit yolculuğunda istenilen bunlardır. Öncelikle, Mürşide teslimiyet halinden sonra, telkin edilen zikre hizmetle Zikrullahın kalbe inmesi gerekir çünkü zikirdir aşk, sevgi ve muhabbeti doğuracak olan. Bunun için Cenabı Allah, Al-i İmran suresi 191 Ayetinde,

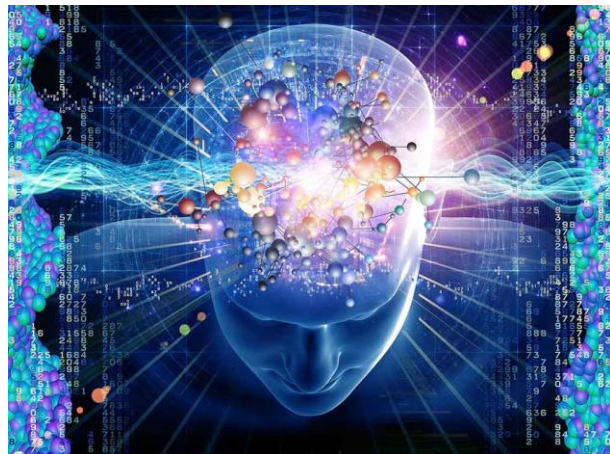


Ayaktayken, otururken, yan yatarken ve her yönde beni zikredin. Yerlerin, göklerin ve dahi arasındakilerin yaratılış hikmetini tefekkür edin. Bakın görün ki noksan bir şey var mı?

demektedir. Bu nedenle, salık önce zikriyle bütünleşmelidir. Kendisine bildirilen zikri sevecek, o zikirle meşgul olurken zevk alacak, o zikir esnasında mutluluk duyacak. Bunları oluşturabilirse, iç âleminde gönül oluşur. Şimdi, biraz ölmezden evvel ölüm ne demektir onu açıklamaya çalışalım. Ölmezden evvel ölüm, kendine mal ettiği varlıktan kurtulmaktır. Neden mi? Biraz evvel bahsettiğimiz gibi, kendine nispet ettiği varlık onu firavun eylemişti. Firavun bir kişinin ismi değil bir anlayışın ismidir. Bu anlayışı terk etmek gerek. Buda ancak,

Efal cihetiyle, yapan, işleyen kendisini fail zannetti. Sıfat cihetiyle, gören, işiten, bilen, bir şeyi yapıp yapmamaya muktedir olarak kendisini mevsuf zannetti. Vücut cihetiyle kendisini mevcut zannetti.

Bu görüş ve bu anlayış sülükü tevhitte yok olacak. Bu yok oluş, ölmezden evvel ölmenin sırrına erdirecek. Birinci durak, kendisine nispet ettiği efalinden ifna ile faili hakiki ancak Allah'tır deyip fiilin gerçeğine erecek. İkinci durak olan kendisine nispet ettiği sıfatlarından ifna ile mevsufu hakiki ancak Allah'tır zevkine, idrakine erip sıfatın gerçeğine erecek. Üçüncü durak olan, kendisine mal ettiği vücudundan ifna olup, vücudu hakiki ancak Allah'tır zevkine, idrakine erip, vücudun gerçeğine erecektir. Bu tevhit yolculuğunda, Efalinden ifna, sıfatından ifna, vücudundan dahi ifna ile ölmezden evvel ölüm



denilen varlığından kurtuluşa ermiş olur. Varlığın sahibi olan Allah bütün güzelliğiyle kendisini aşıkâr eyler. "Ben size şah damarınızdan yakınım" sırrı tahakkuk etmiş olur. Yunus Emre Hz'nin,

Arayı ben beni bir dahi bulmayayım

dediği yer burasıdır. Salık cümle nispetini vermiş olup, bir daha kendim dediği müstakil varlık zannını bulamaz. Şimdi sorarlar, "Bu gün mülk kimindir?" Ancak Allah'ındır. Mahibi, kimdir ancak Allah'tır. Kasas suresi 88 ayet:

Her şey yok oldu, görünen ancak mutlak olan Allah'ın yüzüdür.

beyanı, bu gerçeğin ifadesidir. Fail kimdir, mevsuf kimdir, mevcut kimdir ancak Allah'tır idrakine varmış aradan ikilik kalkmış ve tevhit zahir etmiş olur. Bu, **Lailaheillallah** gerçeğine ermektir. Lailaheillallah tevhidi yani birliği beyan eden Kelamullah olup bu kelamın manası,

La efalim yok, ila sıfatım yok, he vücudum dahi yok imiş Hakikatte var olan ancak Allah imiş.



İdrakidir. Bu idrake eren, Evliyaullah sırrına mazhar olur. Yani, ehlullah makamı olan Allah'a ehillik makamına erer, zannındaki Allah'tan kurtulur, mutlak olan Allah gerçeğine erer. Bu gerçeklik,

Makamı Cem'dir.

Makamı cemin bir adı da, ulûhiyet makamıdır ki ulûhiyet denilmesindeki sebep, her şeyin hüviyeti kendisi olduğu içindir. O kadar ki, salikin dahi hüviyeti kendisi olmuştur. Burada Kurbu Feraiz makamı olan makamı vahdet sırrına erip, cümle oluşumda, cümle tecellide, Hakk'ı zahir, halk olan kendisini batın bilir. Ne kendi halkiyetini, ne bu âlemin halkiyetini görebilir, her yerde Hakk'ı zahir görür. Mısri Niyazi Hz. bu hususu şöyle beyan etmiştir;

Aç gözün bir etrafına bak her şey olup durur Hak Haktan ayrı bir nesne yok gözsüzlere pinhan imiş.

Hakk'ı Hakkel yakın idrakiyle, manadaki mutlak doğumu gerçekleştirmiş olur. Hazret burada şifre ile ne der?

Bugün Meryem ben oldum atasız İsa'yı doğurdum.

Gerçek Ruhullah burada tecelli eder. Buradaki Meryem, salik olup, doğan İsa ise gerçeklerdir. Yani, Hak ve Hakikattir. Bu doğumun gerçekleşmesi, salikin ikinci doğumu olup, bundan sonraki makamlarda bu idrak ile devam edecektir. Özetle buraya kadar bahsedilenler bir salikte tahakkuk etmeden, şirkinden küfründen kurtulması mümkün değildir. Cenabı Resulullah efendimiz,

Derhe küfretmeyin çünkü Allah o Derh'dedir

demektedir. Salikin küfründen kurtulabilmesi için özetle bildirilenlerin kendisinde oluşup oluşmadığı gözlenir. Bu gözlemin yapıldığı makam, makamı cem olup cümle halkın Hakta tevhit olduğu yerdir. Hz Pir burası için,

Efali efali Hakta, sıfatı sıfatı Hakta, cümle zevatı zatı Hakta tevhit ile ne ben varım ne sen varsın, Hakikatte var olan ancak Allah'tır.

Bundan sonra varacağı menzil, gerçek kulluk makamı olan,

Hazret'ül Cem'dir.



Dembir

Hazret'ül Cem makamının diğeri ismi de, Rububiyet olup, Rububiyet denmesindeki sebebi, halkın Hakk'ın hüviyeti konumuna geçmesidir.

O kul Hak ile Hakk'ı görür, Hak ile Hakk'ı işitir, Hak ile Hakk'ı zikreder, Hak ile Hakk'ı bilir, Haktan ayrı müstakil bir varlığı yoktur. Ancak Hak iledir. Allah için yaşamak güzeldir lakin Allah ile yaşamak güzelinde güzeldir.

İşte burada Hak ile yaşamaya başlar. Halk, Hakk'ın hüviyeti oldu. Çünkü burası **Abduhu** makamı olup, kulluk makamı da denir. Bir ismi de **Kurbu Nevafil** makamıdır. Kurbu Nevafil denilmesindeki hikmet ise, varlığın gerçek sahibini tanır ve tefekkür ibadetine başlar. Mearic suresi 23. ayet:

Onlar daim salat üzeredir.

beyanındaki gerçeğe erer. İbadetten maksat da zaten, Hak ile daim olmaktır. Kul Hakk'ın hüviyettir denilmiştir. Bu makamda halk zahir Hak batındır. Bir evvelki makamda kul yok idi, ancak Hak var idi. Burada Hak halkla zahir etti kendisini. Halkı giyinerek halkın batını oldu. Bir evvelki makamda tenzih ile bulundu, şimdi bu makamda teşbih ile bulunmaya başladı. Resulullah efendimizin,

Ya rabbi bana eşyanın Hakikatini göster.

dediği beyan burada aşikâr olur. Çünkü eşya Hakk'ın aleti olup, Hakk'ın sıfatlarıyla zahire gelişidir. Buraya fark makamı denilmiştir. Farktan maksat esmayı, müsemmasıyla tanıyıp, her şeyi yerli yerine koyarak zevk etmektir. Salik cümle nispetinden kurtulmuş olarak buraya gelir, Hak ile var olduğunun bilinç ve şuuruna erer, gerçek kulluğunu yaşamaya başlar.

Bu kulluk nispetsiz kulluktur. Nebinin gerçek varisidir.

Eşyadaki cümle tasarrufun Hakk'a ait olduğunu bilir ve eşyanın istidadı gereği, ne ise yerine koyarak tefekkür eder. Eşyanın yaratılışındaki istidadı fark ile sergilenen hikmetleri çözmeye başlar. Hikmet ehli olur. Eğer eşyanın istidanın ne olduğunu bilmez ise eşyayı istidanın dışında kullanmaya kalkar ve o eşyaya zulüm etmiş olur. Bunun için noksanlığı eşyada zanneder, kendi noksanlığını görmez. Oluşumda Allah'ın muradını çözmeye başlayan ise, muradı ilahi neyi takdir etmiş ise, onun yaşamakta olduğunu görür ve böyle iman eden Rabbin "Kul" dediklerinden olur" demektedir.

Dembir:

Muhiddin İbn Arabi Hz'nin, "Kul Rab'dır, Rab kuldur. Bir bilebilsem mükellef kimdir? Mükellef kuldur desem yoktur, Mükellef Rab'dır desem Rab Nasıl Mükellef Oluyor?" beyanını nasıl anlamalıyız efendim?



Özkan Günal:

Kul kavramını yaratıcı Rabbin yarattığı anlamında kullanıyoruz ki kul, bu yaratılışın zahiri yönü olarak değil mana yönü olarak geçerlidir. Bu sebeple yaratılmanın sadece zahiri yönünü ele alırsak o zaman, Allah'ın kullukla vazifelenmediği diğer canlı mahlûklar da kul sınıfına girerlerdi lakin girmiyorlar. Sadece insan Allah'ın kul diye yarattığıdır ve zahiri yön değildir. Kul zahir ve batın bütünlüğünün yani kişinin kendi ikiliğinin tevhit olmasıyla ulaşılan değerdir.



İnsan kul olarak doğar tanımlaması, var oluşunda kul olabilecek özellikler taşımasındandır. Bu özellikleri kullanarak kul olma alanında hizmet görmeyen kişi henüz kulluğa ulaşmamıştır. İnsan, kul olarak doğmaz kul olma özelliğinde doğar. Bu tıpkı insanın doktor olabilme potansiyelinde doğması ama sadece tıp alanında hizmeti olanın doktor olması gibidir.

Kul, seyri sülûk sonucunda yaratıcı Rabbini Rabbin kendisini bildiği gibi bilmeye başlayarak Rabbe kendisinden şahit olup, Rabbin tecellisi olduğu gerçeğine ulaşarak kendi ikiliğini tevhit edendir.

Kul, gören gözü, işiten kulağı, zikreden dili, seven kalbi, fikreden akli olan değil, bunlarla Hakk'a muhatap olandır.

Kul, yaratılış gayesi doğrultusunda huzuru Hak'ta olandır.

Kul, ölmezden evvel ölüp kabrinden Rabbim diye kalkandır.

Kul, iradesini ve aklını küllî iradeye ve küllî akla tabi kılandır ki yaşamı dünyada yaşarken ahiret yaşamı olandır.

Şimdi bu pencereden bakınca kul, Hakk'ın tecellisi haline gelendir ki buna yeniden doğum denir ve bu doğum kul olanın esfele ait zannî varlığıyla tekrar var olmaya başlaması değil Hakk'ın tecellisi olarak zuhura gelişidir. Hakk'ın tecellisi olan Hakk'a ait değerler üzerine bulunduğu kul, taşıyıcısı olduğu değerlerle Hakk'a muhatap olup varlığı kendiliksiz, isteği kendiliksiz, sevmesi kendiliksiz, işleri kendiliksiz olandır. Muhiddin Arabi Hz yine kendisi bu gerçeğin beyanında,

“Bir vakit olur ki Kul şüphesiz Rab olur. Başka bir vakitte de kulluk derecesine iner. Allah beni över, ben de O’nu. O bana kulluk eder, ben de O’na. Ey nefsinde varlıkları yaratan! Sen halk ettiğin şeylerin hepsisin”

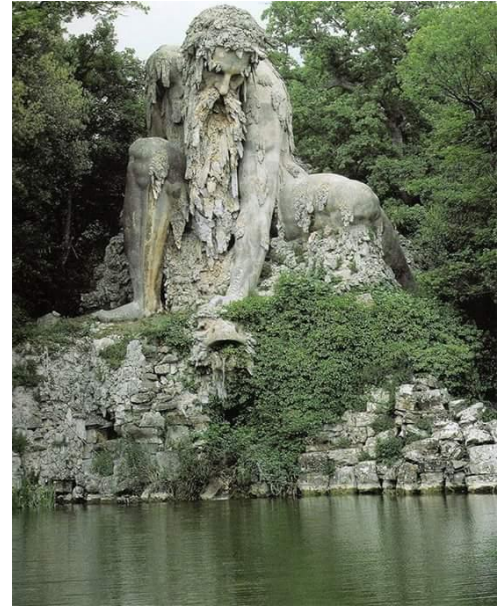
demektedir. Şimdi, Kul Rab olur çünkü Rab Kul esması ve sureti giyinir de şahadet âleminde zahire gelerek görünür, işitilir, sevilir, bilinir olur. Aynı zamanda da gören, seven, bilen, işiten, muhabbet eden olarak Rab, kul aynasından kendisini seyrederek. Allah kulunu kendisine ait değerlerle ziyetleyerek övmüş, kul da bu ziyetlerle Allah'ı severek ve bilerek, Allah'a sığınarak övmüş olur. Allah kuluna, kendisini ayan beyan bilinir kılarak ve şahit olunacak ilahlığıyla kendisini görünür kılarak kulluk etmiş olurken kul da Allah'ı bilerek ve Allah'tan başka ilah olmadığına kendisinde şahit olarak kulluk yapmış olur. Bu tevhitlikte kul, kulu var eden Rabbin varlık âleminde kendisi olarak zuhur edişinden başka bir şey değildir. Kul, Peygamber efendimizin kutsi hadisinde,

Yere göğe sığmadım mümin kulumun gönlüne sığdım



beyanındaki gönül sahibidir. Kul, yaratılanın, Allah'ın kendisinden başka ikinci bir varlık yaratması değil yaratılmışlığa çıkışı olduğu gerçeğini keşfederek her yüz olan cümle fiil, sıfat ve vücuttan Cemal seyredendir. Bilinmelidir ki varlığın kendisi olan yaşam, her anında her oluşumuyla Allah'ın tevhitliği içinde gerçekleşir. Allah, zatından zatına sıfatlandığı için siz, biz ve bu âlem var ve Allah bu sebeple “Biz” diye seslenmektedir. Bu husus yine Muhiddin Arabi Hz'nin,

İster Hak ol, ister Halk ol, Allah ile Rahman olursun



beyanında ifade edilmektedir. Bunu şu örnekle anlamaya çalışabiliriz. Deniz, kendisi olarak batınında mevcut olan cümlelerin hem esması hem de varlığıdır. Kısaca bunlar, balık, yosun, midye, yengeç, kum, ıstakoz, mercan olarak her birisi kendisine ait esma ve suret giyinmiş varlıklardır. İşte bu varlıklar denizin o olma özelliğiyle tecelli edişiyile vardır yani varlıkları denizin varlığıdır ve hepsi var oluşlarıyla denizin batınındadır. Deniz deyince, deniz esması nasıl ki diğer cümle denizle var olanların esmasını kuşatıyorsa aynı şekilde denizin varlığı da tüm varlıkları kuşatmaktadır. Yani, diğer varlıklar sadece bir esmadır ve hakikatte denizin batınında cem halini yaşarken aynı anda zahirindeki cem halini yaşarlar. Denizin içinde yosun da olsan, balık da olsan, midye de olsan olduğun yer denizin batınındadır ve varlığın denizin varlığıdır.



Şimdi, kul denilen Hakk'ın varlığıdır yani Hakk'ın kendisiyle muhabbet edişinde kul esması almasıdır. İşte bu tevhit gerçekliğinde sultan,

Hak ile halk arasını ayıramazsın. Şu halde her varlık Haktır yahut her şey halktır dersin. Yahut da o bir bakımdan Hak'tır, bir bakımdan da halk'tır diyebilirsin

demektedir. Şehadet âleminde görülür olma halini, yani vücutlanışı, yani kulu anlayabilmek için tevhit görüşüyle bakmak gerekir. Vücutlanış var olanın var oluş haliyle batından zahire gelmesidir. Bizler Hak'ta, Hakk'ın sıfatı olarak ne hal üzere bulunuyorsak yine aynı hal üzerine vücutlandık ki vücutlandığımız yer de Hakk'ın mekân olma sıfatıyla zahire gelişidir. Hak'tan Hakk'a vücutlanış ve vücutlanan yine kendisidir. Aynı bir ikinci varlık olabilmesi için o varlığın kendisini, kendi irade ve kudretiyle yine kendisinde var etmiş olması gerekir ki eğer bu mümkün olsaydı ona da Allah derdik ki mümkün değil çünkü imana göre Allah birdir. Allah'ın birliğini kabul edip gayrılık çıkarmak bu sebeple şirktir. Yaratan, kendisinden başka ikinci bir varlık yaratmayarak, yarattığıyla yaratılmışlığa çıkmıştır. Bu çıkış bilinme isteğiyle gerçekleştiğinde âlem ismini, bilme isteğiyle gerçekleştiğinde kul ismini alır. Bu yüzden bilen ve bilinen tevhitliği gerçekleşmelidir. Zahirî yönüyle varlık âleminde bulunuyor olmak da gayrılık değildir. Şimdi, kendi zahirliğinden Rabbi bilen kuldür çünkü kendi zahirliği kendisine aynadır. Sultan,

Yaratan, yaratılan, halik, mahlûk hep O'dur. O'nun dışında, O'nun varlığı haricinde hiçbir varlık tasavvur edilemez. Çünkü Vücut birdir.

demektedir. Kul, dünyada giyindiği nispetlerinden soyunup mülkü sahibine teslim edip Hakk'ın varlığını yani Hakk'ın vücutunu, sıfatını ve fiilini giyinendir. Tıpkı asker gibidir. Askere teslim olan kişi kendi elbiselerinden soyunduktan sonra askerî elbise giyinir. Artık ona bakan onu değil bir asker görür. Onun kıyafeti asker, hali asker, kelâmı asker, yaşamı asker olur. O asker olarak askeriye'nin iradesine tabi olduğu sürece her yaptığı, her söylediği askeriye'nin yapıp söylediğidir çünkü varlığı askeriye'nin o olarak tecelli edişiyile vardır yani varlığı askeriye'nin varlığıdır. İşte kul askerdir, askeriye Hak'tır. Askeriye, asker olanla varlık giyinmiştir. Evet, orada bir varlık vardır lakin bu varlık ikilik değil birliktir, askeriye'nin varlığıdır. Asker askeriye'nin tecellisi olarak birliği bozmayan ikiliktir. O askerden görünen askeriye'nin kendisidir. Sultan bu husus için,



Var olan kimdir? Varlık nedir? Varlıkta bir belirme vardır. O beliren var olan zatın kendisidir. O'nu umumileştiren hususileştirmiş oldu, O'nu hususi gören de umumileştirmiş oldu. Tek varlıktan başka varlık yoktur.

demektedir. O askeri bireyselleştiren de o bireyden askeriyeyi görmektedir, bireyselleştirmeden gören de aslında bir bireyi görmektedir çünkü askeriye diye bir asker yoktur o bütünün esmasıdır ve görünürlüğü o asker iledir. Ama bu askeriye'nin o askerle var olduğu demek değil askerin askeriyeyle var olduğu gerçeğidir. Ne asker askeriye'den ayrıdır ne de askeriye, askerden. Muhiddin Arabi Hz Kul'u tanımlamak için şu beyanı vermiştir,

Sen kulsun ve sen Hak'sın; kulluğun kimin kulu olduğunu bildiğin içindir.



Dembir: Hacı Bayramı Veli Hz'nin "Yar ile bayram edersin şimdi" dizelerinde ifa ettiği bayramı nasıl anlamalıyız efendim.

Özkan Günal:

Hacı Bayramı Veli Hz'nin bu dizeleri, tıpkı içinde mektup olan zarf gibidir. Zarfa bakıp içeri açmadan, içinde yazılı olan mektubu okuyamayacağımız gibi bu dizelerin de işaret ettiği tevhit gerçekliğini anlamadan okuyup geçerse, sadece zarfa bakmış oluruz. Bu sebeple dizelerin işaret ettiği yere bakmalı ve görmeye çalışmalıyız.

*Noldu bu gönlüm noldu bu gönlüm
Derdi gam ile doldu bu gönlüm
Yandı bu gönlüm yandı bu gönlüm
Yanmada derman buldu bu gönlüm*

Hacı Bayramı Veli Hz'nin, dizelerinde gönül olarak zikrettiği talibin talepkârlığıdır. Talip, tâbi olduğu meydanın hakikatlerine ulaşma isteği ve sevgisiyle kendisine telkin edilen zikrullah'a hizmetle yol almaya başlar. İlerlediği yol aşk yolculuğu olup, zikre hizmetle, muhabbetle, erkânla birlikte ilerledikçe maksuda olan kavuşma isteği artar. Bu yüzden, ne oldu bu gönlüm yani ne hale geldim ben. Bu yola çıktığımda isteklerim vardı, benliğim vardı, kendime olan zikrim, sevgim, hizmetim vardı ve meydanda ben olarak bulunuyordum ama hiç birisi kalmadı. Maksudum meydanın maksudu haline döndü de meydanda ispatı yapılan tevhitin derdine düştüm. Nispetlerimden boşaldıkça aşkla dolmaya başladım. Aşk, maşukuyla tevhit olmadıkça cehennemdir ve cehennem yakmaktadır. Aşk maşukla tevhit olunca cennettir lakin gönül aşkın narında yanmakta buldu dermanını. Maksutla aramdaki engel yananlarımış, yandıkça arada ara kalmamaya başladı.



*Yan ey gönül yan yan ey gönül yan
Yanmada oldu derdine derman
Pervane gibi pervane gibi
Şemine aşkın yandı bu gönlüm*

Yan ey gönül yan ki aramda ara kalmasın. Yan ki beni yakasın, yakıp arındırasın. Derdim maksuda varmak, dermanım yanmaktır. Kavuşmak istediğim aşkın kendisiyle zuhurda olandır ve aşk nardır yanmaya razı ol. Benliğim, nispetim, nefsanîyetim, zulmanîyetim ne varsa beni benimle kılan, yansın ve geriye ben kalmasın.

Görmek istediğim baktığımmış. O halde baktığımı göstermeyen, duyduğumu işittirmeyen zannım yansın. Örnek al pervaneleri. Varlığı ateşten ibaret olan varlığının aslını bulunca nasıl da aslına dâhil olup kendiliğinden yanmakta görmüyor musun? Aşkın tecellisinde yandım, eriyip benlikten arındım. Yandıkça ağırlıklarımın azalıp dünyanın çekiminden uzaklaştım.

*Gerçi ki yandı gerçeğe yandı
Rengine aşkın cümle boyandı
Kendinde buldu kendinde buldu
Matlabını hoş buldu bu gönlüm*

**Ya nefsinden feragat
edeceksin ya Rabbinden.
Hangi tarafı daha çok
sevdiğin, feragat ettiğin
yönü belirler.**

Özkan Günal

Bizim yanmamız hayal ve zan üzerine duyulan aşkın yanması değildir. Aşkımız da maşukumuz da ispatta olup görünen, işitilen olduğundan biz tevhidin, dolayısıyla maşukun gerçekliğine yandık da aşkın rengine boyandık. Bu renk, aklın değerleri olan benlik anlayışından arınmak olup aklın değerlerinden arınıncaya geriye kalan aşk halidir ki hal, maşuku zikir ve seyirle yapılan maşuk muhabbetidir. Bu renk, aşkın boyası olup kendisine bakılında Rahmaniyyet görülen renktir. Bu renk içinde dünyada sonradan giyilenlerin kalmadığı renktir. Yanmayla yanacak benlik kalmayınca kendimizden uzak olmadığımızı bildiğimizi, kendimizde bilmeye başladık da bize bakan maşukumuzu görür hale geldik. İşte o zaman maksudumuza varıp âşık maşuk tevhidinin zevkine ermiş olduk.

*Sevâd-ı âzâm sevâd-ı azam
Belki oluptur arş-ı muazzam
Mesken-i canan mesken-i canan
Olsa acep mi şimdi bu gönlüm*

Ulaştığımız hal, Hakk'ın zahir olup batınında bizi cem ettiği hal olup, eski anlayışımızla ben dediğim kendimdeki görünürlük şimdi bildirilen ilahî sır olan Hakk'ın zahirliğidir. Nispet edişimin kalkması, varlığın gerçekliğinin aynı varda zahir olduğu gerçeğinin perdesiz görünmeye başlaması oldu. Maşukumdan gayrı zannederek sahiplendiğim maşukumun bana yine benim varlığımla zahir oluşundaki ben zannı kalkınca, aslında kendimden maşukuma baktığımı ama maşukumda kendimi gördüğümü fark ederek, maşukumda batın oldum. İşte o zaman geriye kalan görünürlükte zahire gelen maşukum oldu yani maşuk beni giyindi de gayıp ve uzak sandığım maşukuma mesken olarak tecelligah haline geldim. Artık, bir daha kendim olarak değil maşukumla var olmaya başlayarak, kendimden maşukumu sevip, görüp, muhabbet edeceğim ki başlangıçtaki talepkârlığım maksuduma vardığı için varlığımın bütünlüğü gönül haline gelerek yere göğe sığmayanı kendime sığdırmış olacağım.

*Seyr-i billahdır seyr-i billahdır
Lî mâ'Allah'tır fenafillahtır
Âyînesinde âyînesinde
Girdi sivâyı buldu bu gönlüm*

**Halkın ne dediğine
kulak veren,
Hakk'ın ne dediğini
işitemez.**

Özkan Günal

Gayıp ve kendimden ötede ve öteki zannettiğim maşuk, kendi zahirliğimde zahire geldiğinde ben kendimde batın olduğumdan, maşuk kendisini kendi görünürlüğü olan varımda seyretmeye başladığından, Hak ile Hakk'ı, Hak'ta seyir başlar ki buna seyr-i billah denmektedir. Burada Maşuk zahir olunca geriye maşuktan gayrı bir âşık kalmaz, âşığın maşukta fenası gerçekleşmiş olur. Maşukunda, yokluğuna varmayan âşık, aşkın zan halinden mutlak haline geçemez.

Varlığını aşkla maşukun tecelligahı yapan âşık, aynalık olan aynılığa erişmiş olur. Bu sebeple gizli sır olan varlığının esasını, sırrın kendisinde keşfetmiş olarak bulunmaya başlar. Hem kendisi kendi aynalığında maşukunu seyirde, hem de tecellisi olmuştur. Geriye kendisinden hiç bir şey kalmayarak...

*El fakru fahrî el fakru fahrî
Demedi mi o âlemler fahrî
Fahrini fakrin fakrini fahrin
Mahv u fenada buldu bu gönlüm*

Nasıl ki,
Noktanın tafsilatı olan kitabın her harfi
Noktanın bir sıfatının zahir oluşu ise
Eşya da Muhammedî nurun tafsilatı
olarak o nurun her bir özelliğinin suret
itibariyle farklı farklı esma ve
şekillerle zahir oluşudur.

“Nokta” Özkan Günal

Cenabı Resulullah efendimiz, “El fakru fahrî, el fakru fahrî, el fakru fahrî” buyurmuştur. Yani “Fakirlik benim iftiharımdır.” demiştir. Bu fakirlik, nispet varlığın fenası, yokluğu olan fakirliktir ki mülkü sahibine teslim etme sonucu ulaşılan tevhit zenginliğidir. Kulun fenafillaha ulaşmasıdır. Görünen, beşeriyette var olan görünürlüktür ve bu görünürlükle görülür olan maşukun aşığına kendisini göstermesi olduğundan, ancak maşukunda emaneti sahibine verme sonucu fena bulan âşık, kendisinde maşukunu görerek gerçek zenginliğe ulaşmış olur. Âşık maşukuna kendi zahirliğinde şahit olmadan maşukun cemal seyri gerçekleşmez çünkü görünürlük başka türlü cemali örten perde olmaktan çıkıp cemalin seyredildiği perde haline dönemez.

*Bayramım imdi Bayramım imdi
Bayram edersin yâr ile şimdi
Hamd ü senalar hamd ü senalar
Yâr ile bayram kıldı bu gönlüm*

Hacı Bayramı Veli Hz, kendi üzerinden anlattığı tevhit ve âşık maşuk muhabbeti olan seyri sülûk sonucunda maşukun cemal seyrini kendisi olan tecellide seyretmeye başladığından bu seyre bayram demektedir. Maşuk tecelli edince görülmeye başlanacaktır sözünü, tecelli eden kendinde görmelisin yoksa başka bir tecelli olmayacak zaten sana sen olarak tecelli etmiş gerçeği olduğunu muhabbet etmektedir. Ben, kendimde bulduğum maşukta fena bularak kendimden maşukumu seyirdeyim ve bu seyir, daimilikle kendi tafsilatım olan âlemde maşukumu keşif ve muhabbetle, tevhit irfanıyetiyle beslenen, adına bayram denilen zevktir demektedir. Hu...

Dembir: Teşekkür ederiz efendim.



**Hatm-i cem'i'l-murselinin fahrıdır fakr u fena
Hatm odur kim bir ola yanında hem şah u geda**

**Devlet-i dünya seni bir rütbeye muhtaç eder
Devlet oldur kim sana her rütbede vere gına**

**Belki Musa'yı telemmüz eylese etmez kabul
Hızr ile hem-rah olan kes eylemez çün ü çera**

**Dersi aklından bil sana olmaz delil
Dersini var Hak'dan al kim ilmin ola reh-nüma**

**İzzet istersen yürü var bekle zillet kapısın
Ateş-i a'da ile kayna olunca kimya**

**“Kâbe kavseyni ev edna”da ikamet eyleme
Zat-ı baht envarına yan bul makam-ı münteha**

**Mısri'ye hatmü'l-makamat oldu her şeyden ferağ
Zahir ü batında kalmadı edeb illa Huda**

Sizden Gelenler

Kul Olmak

Zaman zaman etrafımızdan işitiriz, hatta biz de söylemişizdir “Allah’ın sevgili kuluymuşum” diye. Bizi üzecek bir tecelliye hafif atlattığımızda ya da sevindirecek bir tecelliyle karşılaştığımızda söylediğimiz bu sözü hamd-ü senalar olsun ki artık manasını bilerek, yaşayarak söylüyoruz.

**Yusuf’u Mısır’a sultan yapan
Elinde nefsinin kulu olması için
Bütün imkanlar varken,
Nefsine sırtını dönüp
Rabbine kul olmayı tercih
etmesidir**

Özkan Günal

Şüphesiz Rabbimizin sevdiği kullardanız ki bize meydanımızı, Efendimizi buldurup yolu açtı. Şimdi bize düşen bu lütfaya layık olup girdiğimiz yolda sağa sola bakmadan dosdoğru ilerlemektir çünkü bizim, her zerrede Hakk’ı görüp, Hakk’ı işitip, her zerreye aşkla, hoşgörülle, merhametle bakabildiğimizde Rabbin kulluğuna layık olma yolculuğumuz başlamıştır.

Bu yolculukta bildirildi ki her tecelli Rabbin kendisine ait bir özelliği zahire getirişi olduğundan, tecellilere eski anlayışımız doğrultusunda değil de bu idrakte bakıp cümlesine eyvallah diyerek verdiğimiz ikrar üzerine teslimiyetle yaşama sorumluluğumuzu yerine getirmeliyiz. Bizler gören, işiten, zikreden, seven ve bilen özelliklerimizle yaşayanlar olarak yaşantımızı Rabbe bağlamalıyız yani gördüğümüz, işittiğimiz, sevdiğimiz, zikredip bildiğimiz Rabbimiz olmalı ki bizler de Rabbimizin “Kulum” dediklerinden olabilelim. Değer verdiklerimiz nefsimizden yana olmaya devam ederken Rabbin değil nefsin kulu olarak bulunuruz. Kulluk içi boş bir kavram değil yaşamın bütünlüğüdür ki kiminle kimin için yaşıyorsan, onun kulusundur.

Rabbim “Yolu açtım yürü ya kulum, bil beni, bul beni, sev beni” diyor, hiç durmak olur mu?

“Kimin kuluysan sende o görünür”

ve

“Kulluk hizmettir, hizmetimiz ne yöneyse kulluğumuz da o yönedir”

buyurmuştu Efendi babam. Rabbim kul olma yolundaki gayretimizi daim eylesin.



Cananım "Gel" demiş
Can canana koşmaz mı?
"Ölmezden evvel öl" demiş
Bu emre uyulmaz mı?
"Hizmet ya kulum" demiş
Bu çağrı duyulmaz mı?
İlm-i Ledün zevkiyle
Aşkın ile yanmaz mı?
Kulluğuna erince
Maşukuna varmaz mı?

Aşk-u niyazlarımızla. Huu

Fatma Çeneli

MEYDANIN ÇOCUKLARI



Yusuf Yörüger 4,5 yaşında

Dembir: Yusuf, Kul nedir?

Yusuf: Bir insan bağırip düşer ve kolu sert çarpar ve Kul olmuş olur.

Dembir: Allah'a nasıl kulluk yapıyorsun?

Yusuf: Ona el sallıyorum.

Dembir: Peki, bayramlarda neler yaparsın?

Yusuf: Bayrak sallarım.

Dembir: Allah seni neden yarattı?

Yusuf: Oyuncaklarımla oynamam için.

Dembir: Asya, Kul kelimesini daha önce hiç duydun mu?

Asya: Hayır, kul ne demek?

Dembir: Allah'ın yarattığı her şeye kul diyoruz.

Asya: O zaman ben kul olabilirim 😊.

Dembir: Allah'a kulluğunu nasıl yapıyorsun?

Asya: Hep onu düşünüyorum ve rüyalarımda onu seviyorum.

Dembir: Bayram yaklaşıyor biliyorsun.

Asya: Evet, kurban bayramı. Allah bazı hayvanları yensin diye yaratmış. Mesela at, civciv (Civciv yenmiyordu dimi Zehra teyze?) bunlar yenmediği için özgür hayvanlar.

Dembir: Bayramlar insanlar için midir hayvanlar için mi?

Asya: İnsanlar için ama hayvanlar da kendi aralarında bayram yaparlar, koşar zıplarlar.

Dembir: Bayram için meydanın çocuklarına bir mesajın var mı?

Asya: Sizi seviyorum. ❤️



Asya Yörüger 6,5 yaşında



Özlem Tekşen 7,5 yaşında

Dembir: Özlem, kul nedir?

Özlem: Sigaranın içine koyulduğu şeye küllük denir.

Dembir: Peki, kul neye denir?

Özlem: Bilmiyorum.

Dembir: Allah'ın yarattıklarına kul deniliyor olabilir mi?

Özlem: Olabilir.

Dembir: Sen kul musun?

Özlem: Kul muyum değil miyim bilmiyorum ama beni de Allah yarattı.

Dembir: En sevdiğin bayram hangisi?

Özlem: 23 Nisan. Çünkü çok eğlenceli oluyor. Kurban bayramını da seviyorum çünkü onda da ilahiler söylüyorum.

Dembir: Melisa, kul kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun?

Melisa: Allah'ın kulu diye duydum ama ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Dembir: Yaratılmış her şey Allah'ın kuludur.

Melisa: Ben de Allah'ın kuluyum. Allah neden kötü insanları da yaratmış ki?

Dembir: İyi insanlar ve kötü insanlar var. Biz de onlara bakarak ya örnek alıp iyi insan olacağız, iyilere benzeyeceğiz ya da kötü olmayı tercih edip kötülere benzeyeceğiz. Allah bize ikisini de göstermek için sunmuş, bizim tercihimiz bizi iyi ya da kötü yapacak. İyiler örnek almak için kötüler misal almak için vardır.

Melisa: Eşyalar da mı Allah'ın kulu?

Dembir: Eşyalar biz Allah'a daha iyi kulluk yapabilelim diye bizim hizmetimize sunulmuş araçlardır. Sahip olduğu her şeyi Allah'a daha iyi kulluk yapabilmek için kullanır iyi insanlar.

Melisa: Allah konuşur mu?

Dembir: Evet, mesela asmada üzüm verir bize, babalar istediğimiz bir şeyi alır, bazen çok sevdiğimiz sürprizler olur, yiyecekler, dostlar sunar bize, işte bu Allah'ın muhabbetidir kullarına.

Melisa: Anladım Allah işaretlerle konuşuyor. Peki, böyle senle benim konuştuğum gibi de konuşur mu?

Dembir: Onu tanıyanlarla konuşur.

Melisa: Seninle konuştu mu hiç?

Dembir: Evet, seninle de konuşacak büyüüp derviş olunca.





Ercan Günal 9 yaşında

Dembir: Ercan, kul nedir?

Ercan: Dervişlere kul denir.

Dembir: Peki, Allah'ın kulları sadece dervişler midir?

Ercan: Benim bildiğim sadece dervişler.

Dembir: Bir kulun ne gibi özellikleri vardır?

Ercan: Allah'ı sever ve Kur'an'ı bilir, iyi şeyler yapar, kötülük yapanları uyarır.

Dembir: Senin en sevdiğin bayram hangisi?

Ercan: 23 Nisan, çocukların bayramı olduğu için. Dini bayramlardan da kurban bayramı et olduğu için.

Dembir: Sadece insanlar mı bayram yapar?

Ercan: Hayır, hayvanlar da yapar. Mesela hayvanların kralı Arslan herkesi çağırır, herkes sevdiği yiyeceklerden getirir ve hep birlikte yerler.



**Kesret-i âlem senin hep birliğin andırır
Sun'i asarın senin ol ululuğun andırır**

**Birliğe yol bulmayanlar doğmuş a'malar gibi
Bastığı yeri göremez sağa sola saldırır**

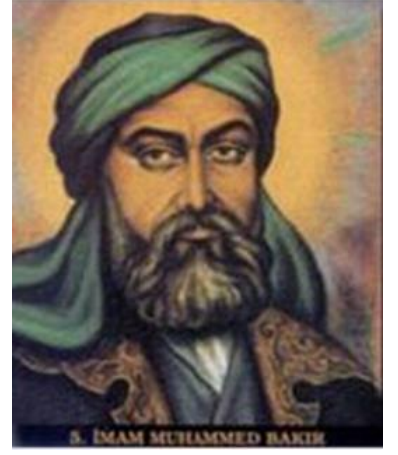
**Köstebehtir Hak cemalin görmeyen ehl-i hicap
Duysa tesir ol güneşten kendin yere daldırır**

**Vech-i paki şeş cihetten her nazar seyreyleyen
"Kenz-i layefna"yı buldu kalbin irfan doldurur**

**Halk-ı âlem içre Fehmi'yi gördü görenler bir keda
Bir hakikat mülke maliktir nihayet yokdurur**

İmam Muhammed Bakır Efendimiz

İmam Muhammed Bakır Hz Ehli Beyt İmamlarının beşincisidir. Bir rivayete göre İmam Muhammed Bakır Medine’de Hicretin 57. yılı Recep ayının Cuma günü gözlerini dünyaya açmıştır. İmam Bakır’ın değerli babasının ismi İmam Zeynel Abidin Hz, değerli annesinin ismi ise İmam Hasan’ın kızı Hz Fatıma’dır. Bu yüzden İmam Bakır’a, baba ve anne tarafından, hem Haşimi, hem de Alevi demişlerdir. İmam Sadık, İmam Bakır’ın annesi Fatıma Hakk’ında şöyle buyurmuştur. *“O, Sıddıka biriydi. Ali Hasan evlatları arasında onun gibi bir kadın görülmemiştir.”*



İmam Bakır’ın mübarek ismi *“Muhammed”* künyesi *“Ebu Cafer”* lakapları ise *“Şakir”*, *“Hadi”*, *“Emin”* ve *“Bakır”* dir. Hazretin en meşhur lakabı, Resulullah tarafından kendisine verilen *“Bakır”* lakabıdır. Cabir b. Cufi, İmam Bakır’a bu lakabın verilmesinin sebebini şöyle açıklamıştır. *“İnnehu bekar’el- ilme bakren”* yani İmam Bakır ilmi tam manasıyla yarıp açıklamıştır.

Hicretin 95. yılında değerli babası İmam Zeynel Abidin Hz’nin vefat etmesiyle Hazretin İmamet dönemi başlamıştır. İmam Bakır Hz uygun bir fırsat bulduğunda onların gasıp hükümetini reddetmiş ve halkı Ehli Beyt imametine davet etmiştir. Nitekim şeyh Kuleyni şöyle rivayet etmiştir. İmam Bakır’ı Şam’a gönderdiklerinde İmam, Hişam b. Abdülmelik’in meclisine girince eliyle meclistekilerin hepsine selam vererek oturdular. Hişam, İmam’ın bu tür tavrından yani ona resmi selam vermediği ve izinsiz olarak oturduğundan dolayı öfkelenerek İmam’a karşı öfkelenip; *“Siz neden halkı kendi imametinize davet ediyorsunuz”* diyerek Hazreti kınadı. Mecliste bulunanlar da, daha önce aldıkları karara göre İmam’ı kınamaya başladılar. İmam Bakır onlara cevap olarak şöyle buyurdu,

“Ey millet! Nereye gidiyorsunuz? Nereye yönelmişsiniz? Allah Teâla bizim vasıtamızla sizin geçmişlerinizi hidayet etti ve sizin nesillerinizi de bizimle hidayete erdirecektir. O halde eğer geçici saltanat sizin içinse, kalıcı saltanat da bizim içindir; bizim saltanatımızdan sonra bir saltanat yoktur. Çünkü biz akıbet ehliyiz. Zira Allah Teâla şöyle buyuruyor: “Sonuç muttakiler içindir.”

Hişam ilk önce İmam Bakır’ı hapse attı; ama hapistekilerin O Hazrete yönelmesinden ve halkın halifeye karşı kıyamının teşekkül bulması korkusundan dolayı İmam’ı serbest bırakarak Medine’ye geri döndürmek zorunda kaldı. İmam Bakır, *“Medine”* şehrinde, Emevilerin fikri ve ameli sapıklıklarına karşılık olarak asil diyaneti diriltme yolunda çok önemli çaba ve teşebbüslerde bulundu. O çabalardan bazıları, İslami toplumda Ehl-i Beyt’in fikir ve görüşlerini savunup açıklayabilecek bazı fakih ve bilginler yetiştirmek olmuştur. Örneğin, Cabir b. Yezid-i Cufi, İmam Bakır’dan yetmiş bin hadis öğrenmiştir.

Zurara b. A’yen, Ebu Besir-i Muradi, Muhammed b. Muslim ve Bureyd b. Muaviye, İmam Zeynel Abidin ve İmam Bakır (a.s)’dan pek çok hadis öğrenip onları halka öğretmişlerdir. İmam Bakır onların Hakk’ında şöyle buyurmuştur,



“Eğer bunlar olmasaydı, kimse hidayet yolunu bulamazdı. Bunlar dinin koruyucuları ve babamın, Allah’ın helal ve haramına olan eminleridir. Yine onlar dünya ve ahirette bize doğru yarışanlardır.” Şahıs ve diğer kimselerin İmam Bakır’dan naklettikleri rivayetler, Şia fikhının büyük bir bölümünü oluşturmaktadır. İmam Bakır Hz, bu siyasi teşebbüslere ilaveten Kur’an ve İtreti (Hz. Peygamber’in Ehl-i Beyt’ini) savunmak ve onların varlığını korumak için, çeşitli din, mezhep ve fırkaların âlimleriyle tartışıp münazaralar yapmıştır.

Örneğin, Şam Hıristiyanlarının rehberleri, Kisaniyye büyükleri, Basra fakihî Katade, Kadı Ömer b. Zer, Hasan-i Basri, Tavus-u Yemani, Muhammed b. Münkedir, Ebu Hanife ve Havaricin savunucularından olan Abdullah b. Nafi b. Ezrak ile bir takım ihticaç ve münazaralar yapmıştır.

İmam Bakır, Abdullah b. Nafi ile yaptığı münazarada ona şöyle sordu. “Resulullah’ın buyurmuş olduğu şu Hayber Hadisi Hakk’ında ne diyorsun? “Yarın bayrağı öyle bir kimsenin eline vereceğim ki O, Allah ve resulünü seviyor; Allah ve resulü de O’nu seviyorlar.” Nafi cevaben şöyle dedi: “Bu hadis Hakk’ında bir şüphe yoktur. Ama Ali ondan sonra “Sıffin” vakiasında hakemeyni sağlamaştırmada kâfir oldu!”

İmam Bakır, onun bu sözüne karşılık şöyle buyurdular.

- Söyle bakalım, acaba Allah Teâlâ sevdiği Ali’nin ve Nehrevanlıları öldüreceğini biliyor muydu? Eğer bilmiyordu der isen kâfir olursun.
- Biliyordun.
- Allah Teâlâ onu, kendisine itaat edeceğinden dolayı mı seviyordu, yoksa isyan edeceğinden dolayı mı?
- İtaat edeceğinden dolayı seviyordu.
- Mağlup oldun, kalk git.

Muhammed b. Münkedir şöyle diyor, “Ben Muhammed b. Ali İmam Bakır’a öğüt vermek için O’nun yanına vararak bazı sözler dedim. Ben O’na öğüt vermek isterken O bana öğüt verdi.” Arkadaşları; “O sana nasıl öğüt verdi?” diye sorduklarında şöyle dedi. “Gününün tam sıcak bir vaktinde Medine’den dışarı çıktım. Bu sırada, iki yardımcısının omzuna yaslanan Muhammed Bakır’la karşılaştım. Kendi kendime şöyle dedim. Suphanallah! Kureyş’in şeyhlerinden biri bu saatte ve bu haliyle dünya peşindedir! And olsun ki, O’na öğüt ve nasihat edeceğim. Daha sonra O’na selam verdim; O da soluklanarak ve ter döktüğü bir halde selamımın cevabını verdi. Sonra dedim ki “Allah seni doğru yola ilet sin, Kureyş şeyhlerinden biri olduğun halde, günün bu saatinde ve bu halin ile dünya peşinde misin? Eğer bu esnada ve bu vaziyette ölümün yetişirse ne yaparsın?” O Hazret şöyle buyurdu.

“Eğer bu hal ve vaziyette ölümüm yetişirse, Allah’a itaat etme yolunda ölmüş olurum. Çünkü bu işle kendimi ve ailemi, senden ve halktan müstağni kılmış oluyorum. Ama Allah’a karşı yapılan isyanların birinde olduğum halde ölümümün yetişmesinden korkuyorum.” Bu sırada şöyle dedim. “Doğru buyurdun, Allah sana merhamet etsin; sana öğüt vermek isterken sen bana öğüt verdin.”

İşte böylece İmam Bakır Hz, diyanet esaslarını sağlamaştırmak ve ilmi alanlarda muhalifleri mağlup

Ehlibeyt’e olan muhabbet ve sevgi, bizim yönümüzü bulmak için yüzümüzü döndüğümüz kıbletullahtır, Ehlibeyt’le tevhit edilmeyen hiçbir şeyin tecellisi olmaz.

“Aşkın Dilinden” Özkan Günal

Muhammedin nuru Ali’de zahir
Risalet irfanı Hasan’la gelir
Hüseyn imana Canını verir
Cümlesi hep birdir Meydan içinde.

Zeynel Abidin’le Girdik halvete
Muhammed Bakır’la Resul izinde
Caferi Sadık’ın Tevhit deminde
Cümlesi hep birdir Meydan içinde.

Musa-ı Kazım’la Seyran ederiz
İmam Ali Rıza Neşesindeyiz
Muhammed Taki’de Hak zikrindeyiz
Cümlesi hep birdir Meydan içinde.

Ali el Naki’yle Hasan Askeri
Muhabbet ediyor Muhammed Mehdi
Fakir cem eyledi Halil’de hepsi
Cümlesi hep birdir Meydan içinde.



“Ruh’ul- Kudüs, bizi savunduğun sürece seninle birlikte olsun.”

Hız. İmam Muhammed Bakır, gayet doğru sözlü, halûk, iyiliksever bir zattı. Onunla bir defa konuşan hemen tesirinde kalırdı. Aynı zamanda ihsan bakımından, dünyanın eli en açık kimsesiydi. Vaktini ya ibadetle, ya ilim tahsil etmekle, ya bildiği şeyleri başkalarına öğretmekle, ya kendisine başvuranlara doğru yolu göstermekle, ya da muhtaçlara ihsanda bulunmakla geçirirlerdi. Hayatı da hep bu çalışmalar içinde geçmiştir. Zamanında yaşamış olduğu bütün âlimler, Hız. İmam Muhammed Bakır'ın ilim bakımından yüksekliğini kabul etmekte ittifak etmişlerdir. Bir seferinde Kur'an'ı Kerim'de geçen; *"Bilmiyorsanız, bilmediklerinizi zikir ehline sorunuz"* şeklindeki ayetin manası kendisine sorulmuş, Hız. İmam da şu cevabı vermiştir. *"Zikir ehli biziz."* Bu söze yanındaki âlimlerden hiçbirini itiraz etmemiştir. En tanınmış din âlimleri, zaman zaman halledemedikleri meselelerle karşılaştıkları zaman, mutlaka gelir, Hız. İmam Muhammed Bakır'a başvururlardı. Hız. İmam da hiçbirini yanından tatmin edilmemiş olarak göndermezdi. Hepsinin de takıldıkları noktaları aydınlatmanın yolunu bulurdu ve onları kelimenin tam manasıyla tatmin ederdi.



Hız. İmam Muhammed Bakır son derece güzel konuşurdu. Hemen hemen her sözünde derin hikmetler mevcuttu. Hız. İmam'ı dinleyen, huzurundan ayrıldıktan sonra da uzun müddet kendisini bu sözlerin tesirinden kurtaramazdı. Mekkeli bilgin Abdullah bin Ata;

"Bilginlerin, Muhammed Bakır'ın huzurunda küçüldükleri gibi, hiçbir kimsenin huzurunda küçüldüklerini görmedim Hatem bin Uteybe'nin, toplumu içinde o kadar büyük, kadri o kadar yüceyken, onun huzurunda, mualliminin huzurundaki küçük çocuğa döndüğünü gördüm"

demiştir. Hız. İmam Muhammed Bakır'ın ilmi, sadece din işlerine inhisar etmiş değildi. Hız. İmam, ilmin, bilginin her cephesiyle meşgul olurdu. Kendisine hangi konudan bir şey sorulacak olursa, cevabını mutlaka doğru olarak verirdi. Hız. İmam Muhammed Bakır, kendisinden yardım isteyen her fakire mutlaka yardımda bulunurdu. Açları doyurur, çıplakları giydirdi. Kendisini ziyaret eden dost ve ahbablarının bu ziyaretlerini, mutlaka iade ederdi. Hız. İmam Muhammed Bakır'ın meclisleri, bir çeşit ilim meclisleri olurdu. Burada bulunmak ve kendisinden feyiz almak, her kula nasip olmaz saadetlerdendi. Irak'ta olsun, Hicaz'da olsun, başka yerlerde olsun, yetişen din bilginlerinin çoğu kendisinden feyiz almışlardır. Hız. İmam Muhammed Bakır, babalarının kurduğu gerçek ve ilahi medreseyi devam ettirmişlerdir. Hız. İmam Muhammed Bakır, kendisi senet göstermeden, yani rivayet edicisinin adını zikretmeden bir hadis-i şerifi okuduğu zaman, bunun sahit bir hadis olduğundan kimse şüpheye düşmezdi. Çünkü şöyle söylerdi;

"Ben bir hadis okudum, rivayet edenini anmadım mı bilin ki onu mutlaka babamdan duymuşumdur. Babam da babasından, babası da ceddin Resulullah'tan duymuştur."

Bu şekilde rivayet ettiği hadis-i şeriflerden bir tanesi şudur.



"İşlerin zoru üçtür; kardeşlerle mal hususunda iyi geçinmek, menfaat söz konusu olunca insanlara karşı insafla muamelede bulunmak, her durumda Allah'ı anmak."

Hız. İmam Muhammed Bakır'ın zamanları, Ümeyye oğullarından Mervan oğlu Abdümelik ile oğulları Velid ve Süleyman'ın, Abdülaziz oğlu Ömer'in ve yine Abdümelik'in oğullarından Yezid'le, Hişam'ın saltanatlarına rastlar.

Abdölmelik öyle bir kişiydi ki, kendisine saltanat müjdelendiği zaman, okumakta olduğu Kur'an'ı Kerim'i; "Bu seninle son görüşmemiz" deyip elinden bırakmıştı. Abdölmelik saltanata oturunca, amcasının oğlunu saltanatta kendisine rakip gördüğu için sarayına konuk çağırmış ve onu kendi eliyle öldürmüş sonra da Şam mescidinde minbere çıkıp; "Bundan böyle, kim benim yaptığım işe dair bir soru sorar veya itiraz ederse cevabımı ancak kılıçla alır" demişti.

Şimdi bu devirde bir de Şam'da olup bitenlere bakalım. Muaviye'nin kurduğu saltanat ne âlemde idi? Onun halefleri ne ile meşgul idiler? Ne yapıyorlardı? Bütün bunları bilmek, akıl ve izan sahipleri için pek güzel bir mukayese imkânı hazırlar. Biz Hz. Ali'nin torunlarının nasıl yaşadıklarını birer birer anlatırken, Şam'da yaşanan olayları anlatmamak ve unutmak insafsızlık olurdu.

Hz. İmam Muhammed Bakır'ın imamlık makamına oturduğu zamanda, Şam saraylarında fesat ve ahlaksızlık son haddini bulmuştu. Hz. İmam Muhammed Bakır çekilmiş olduğu ilim ve fazilet dolu köşesinden bu manzarayı hayret ve hatta dehşet içinde seyrediyordu. Muaviye'nin soyundan, Mervan'ın soyuna geçen bu sahte Emîr'ül müminlik, halka zorla kabul ettirilmek isteniyordu. Bunlar; Şam saraylarında hükümdarlar gibi yaşıyorlardı ve her çeşit sefahat hayatının içine adeta gömülmüşler, boğulmuşlardı.

Bunlar; emirlerini ancak kılıç kuvveti ile gördürebildikleri için sadece buna tapıyorlar, bütün varlıkları ile sadece bunu benimsiyorlardı. Bunlarda; fazilet, doğruluk, adalet gibi kelimeler çoktan unutulmuş, iş düpedüz bir rezalet, ahlaksızlık ve zulme dökülmüştü. Şam saraylarında, Ümeyye oğulları rezalet ve sefahat içinde hayat sürerlerken, Hz. Ali'nin torunları ise Medine'de büyük bir fazilet içinde hayatlarını devam ettiriyorlardı.

Bu halifelerin içinde yalnız Mervan oğlu Abdölaziz'in oğlu Ömer, bir istisna teşkil ediyordu. Bu zat Hicret'in 99. yılında saltanata gelir gelmez ilk iş olarak; Muaviye'nin koyduğu pis ve kötü bidatı, Cuma günleri hutbelerde Hz. Ali'ye haşa, zem edilmesini kaldırdı ve yerine; Kur'an-ı Kerim'deki şu ayetin okunmasını emretti. "Gerçekten de Allah adalet ve ihsanla muameleyi buyurur ve yakınları görüp gözetmeyi emreder; kötü olan, yapılmaması buyrulan şeylerden ve azgınlıktan isyandan nehyeyler; düşünüp anlamanız içinde size öğüt verir." (Nahl 90. ayet)

Abdölaziz'in oğlu Ömer, daha sonra Hz. Muhammed'in Hakk'a kavuşmalarından sonra Hz. Fatıma'nın elinden alınan Fedek hurmalığını, Hz. Fatıma'nın soyuna geri verdi. Sonra Ümeyye oğullarının gasp ettikleri şeyleri tekrar onlardan aldı, Beyt'ül mal'e iade etti ve hak sahiplerine de devlet hazinesinden verilen payda, eşitliğe riayeti şart koştu. Ümeyye oğulları, Abdölaziz oğlu Ömer'in yapmış olduğu bu hareketlerini hoş görmediler ve onu zehirlettiler. Abdölaziz oğlu Ömer, bu zehirlenme sonucunda Hicret'in 101. yılında vefat etmiştir.

**Nübüvvetin şeriatında
Allah ve Muhammed
ayrıdır, Velayetin
şeriatında Allah
Muhammed'te mutlaktır.**

"Dembir" Özkan Günal

Ehlibeyt imamdır?

İmam, içinde kendisinin olmadığı namazı kılan ve kıldırandır.

İmam, halktan Hakk'a uruc olan orucu tutan ve tutturandır.

İmam, kendisi tavaf edilen gönül Beytullahıdır.

İmam, Muhammedi irfanîyet zühuratıdır.

"Dembir" Özkan Günal

Hicret'in 120.yılında, Hz. İmam Muhammed Bakır'ın tasvip etmemesine rağmen, Hz. İmam Zeynel Abidin'in oğlu Zeyd, zamanın yönetimine karşı ayaklanmış; fakat onu şehit etmişlerdir. Hicret'in 125.yılında da Zeyd'in oğlu Yahya ayaklanmış; fakat o da şehit edilmiştir.

Bütün bu olaylar halka bir ibret olmuyordu. Kerbela faciasını, Resulullah'ın oğlunun şehadetini, "Ehl-i Beyt'in" esaretini, Muhammed evladına reva görülen zulümleri unutmayanlar için bir hatırlatma oluyordu.

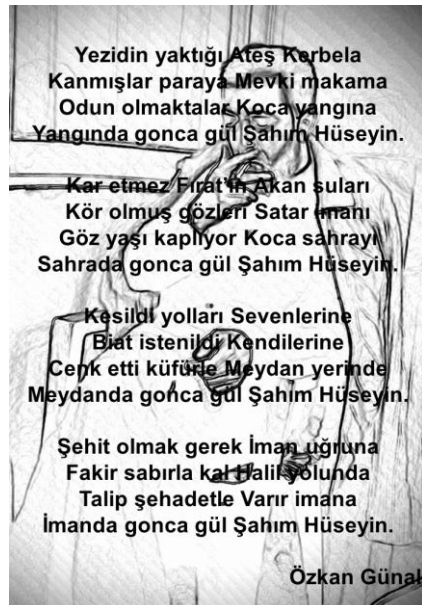
Kendilerine, Resulullah'ın halifesi ve müminler emiri lakaplarını takanların safahatları, zulümleri, bu hatırlatmayı, en azından hoşnutsuzluk haline getiriyordu. Ümeyye oğullarının kendi aralarında da hoşnutsuzluklar, hatta ayaklanmalar başlamıştı; zulüm temelinin üstüne kurulan bu saltanat, artık çöküyordu. Hz İmam Muhammed Bakır, Ümeyye oğulları saltanatının son zamanlarında yaşamışlardır. Hz İmam; hükümetin bir yandan dıştaki, bir yandan içteki muhaliflerle uğraşmasından faydalanmışlar ve İslam'ın gerçek esaslarını, ilmi, hikmeti yaymışlardır. Sahabeden olup Hz. İmam'ın zamanına ulaşanlardan ve tabiinden birçok kişi, kendilerinden faydalanmışlar, rivayetlerde bulunmuşlardır.

Hz. İmam Muhammed Bakır, Hicret'in 114. yılı (Miladi 733) Zilhicce ayının 7. günü Hakk'a kavuşmuştur. Hz. İmam Muhammed Bakır, Ümeyye oğulları tarafından zehirletilerek şehadet makamına ermişlerdir. Ömürleri 57 yıl, 5 ay, 7 gündür. Hz. İmam Muhammed Bakır vasiyetleri mucibince, Hz. İmam Caferi Sadık tarafından yıkanıp teçhiz ve tekfin edilmişler, namazları da Hz. İmam Cafer Sadık tarafından kılınmıştır. Hz. İmam Muhammed Bakır, Medine-i Münevvere'deki Baki mezarlığında, babaları Hz İmam Zeynel Abidin'in yanına defnedilmişlerdir. Kendilerinden sonra imamet, oğlu Hz İmam Cafer, Sadık'a intikal etmiştir.

Vecizelerinin bir kısmı şunlardır.

- Allah o mümine rahmet etsin ki; dilini tutar da kötü söz söylemez. Çünkü bu, Cenabı Hakk'ın kendisine verdiği sadakadır. Dilini tutmadıkça hiç kimse, günahlardan kurtulamaz.
- Amel ancak bilgi ile beraber olursa makbuldür. Bilgi de amelle olur. Bilgi sahibine bu bilgisi, ameline kılavuzluk eder. Bilgisiz kişinin ameli ise beyhudedir.

- Bilgisinden faydalanılan bir bilgin, ibadetle meşgul olan bin kişiden daha yararlıdır. Bir bilginin ölümü, şeytanı yetmiş ibadet edicinin ölümünden daha çok sevindirir.



- Doğru ve güzel sözü kim söylerse söylesin; bunu kabul ediniz. Varsın isterse bu sözü söyleyen sözünü tutmasın. Çünkü Cenabı Hak, Kur'an-ı Kerim'de; "Onlar ki doğru sözü dinlerler ve sözün güzeline uyarlar; Allah'ın doğru yola götürdükleri kişiler kendileridir." buyurmuştur.
- En yüksek irfan, kendi kendini tanımaktır. İyi sıhhat kadar büyük bir nimet bulunamaz.
- Gayreti ve azmi uzattıkça uzatmak gibi yücelik olamaz.
- Dünya mallarına karşı isteği azaltmak kadar zahitlik yoktur.

**Şol benim şeyhimi görmeğe kim gelir
Zevk ile sefalar sürmeye kim gelir**

**Şeyhimin illeri uzaktır yolları
Açılmış gülleri dermeğe kim gelir**

**Şeyhimin özünü severim sözünü
Mübarek yüzünü görmeğe kim gelir**

**Şeyhimin ilini sorarım yolunu
O sebil elini öpmeğe kim gelir**

**Şeyhimin ilinde asası elinde
Şeyhimin yolunda ölmeğe kim gelir**

**Şeyhimin ilinde bir kadeh elinde
Susamış âşıklar içmeğe kim gelir**

**Ahd ile vefalar zevk ile sefalar
Bu yolda cefalar çekmeğe kim gelir**

**Şeyhimin şemine bu canım pervane
Salâdır âşıklar yanmaya kim gelir**

**Şehidin donunu yumazlar kanını
Dost için canını vermeğe kim gelir**

**Hak için mâlını vermeye varını
Aşk için arını vermeye kim gelir**

**Ah ile gözyaşı Yunus'un hâldaşı
Zehirli aşını yemeye kim gelir**

MAKALE

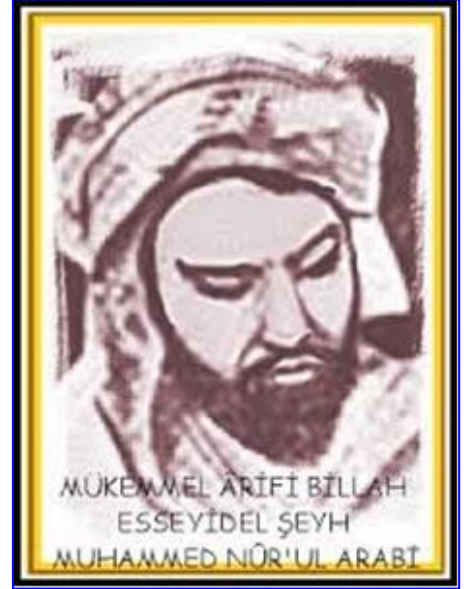
Seyyid Pir Muhammed Nurûl Arabî Hazretleri

RİSALEYİ NOKTA-TÛL-BEYAN

Bismillahirrahmanirrahim

Dördüncü Bölüm.

Ey Talip! Bu nokta-i vahdet, âlem-i hakikat ve görünürlük, asıl varın yansımasıdır ve Hakikat-i Muhammediye sırrıdır. Buna Nokta-i küll derler. Çünkü mevcudatın görünürlüğü, Nokta-i Külün görünürlüğü ve kesretidir. Her şey bu külli noktadan ortaya çıkar. Eğer dersin ki; bu anlattığın noktadan ne çıkarsa kendi gibi olmalıydı. Ama görüyoruz ki, binlerce şeyin hiç biri diğerine benzemez. Mademki her şeyin aslı bu noktadır, o halde ondan çıkanların hepsi birbirine benzemesi gerekmez miydi?



Birliğinde ikilik olmaz illa birdir demiştik; Hiç şüphe yoktur ki bu Nokta'dan çıkanlar da, yine bir tek Nokta'dır. Âlem zuhuru Nokta'dan buldu. Yani kâinat bir noktadan ortaya çıktı. Nokta deyince, kâtibin kaleminin ucundan zahir olan noktayı anlarsın. Bu nokta dahi, ol noktanın bir örneğidir. Marifet; katreden denizi bilmek ve zerreden güneşi görmektir. Biçare Âdem oğlanları, ekseri cahil karanlığında yaşayıp, malumat sahibi olmak isterler, aynı yarasa gibi. Yarasa gibi karanlıkta iken, Hızır'ın bulunduğu ab-ı hayatı nasıl isteyip bulursun? Ey Biçare! Âlem noktadan sadır olmuştur. Gökleri görürsün ki her biri nokta-i aziymdir ve dahi yıldızlar, nice nokta-i münevver yani aydınlık ve yol göstericidir. Ve yerler; nice nokta-i merkez-i âlemdir. Ve her maden ve her nebatat ve her hayvan dahi böyledir. Gök katlarının hepsi, ıslak yere kadar, tertemiz birer noktadır.

Beşinci Bölüm.

Ey Talip! Bildin ki nokta-i vahdetten âlem-i kesret zuhur etti, dahi bil kim ol yedi nokta ki, gökler padişahlarıdır. Geri kalan yıldızlar, bunlara tabidir ve kumandan bunlardır. Bunlar irfanı akli külden aldılar. Akl-ı küll ki ona; nokta-i hakiki ve arş ve cevheri evvel ve kalem ve ruh ve nur ve Âdem ve kutbu âlem ve nokta-i vahdet denildi. Bunların cümlesi bir hakikatin esmasıdır ki, celal ve cemal, kemâlat her idrak ki bu âlem halkına olur. Tümü bunların asarıdır ki, tesir edip harekete getirir. Zira o nokta-i hakiki ki, Muhammedî nurdur, bunlara göründü, bunlar onun görünürlüğüdür. Bu nur, Hayat-ı ihsan ve nur-u ihsan ve kudret-ü ihsandır. Geri kalanlar, feyzi hep bundan alırlar. Zira o Hakikat-i Muhammediyedir.



Altıncı bölüm.

Ey Talip! Göklerden ve yıldızlardan bu kadar kısaca bahsettik. Daha fazla ayrıntı vermek sözü uzatmak olur. Ey Talip! Gökler ve yıldızlar babadır. Anasır, anadır ki 1)- Yaş-kuru-sıcaklık-soğukluk 2)- Ateş-hava-su-toprak, bunlar analardır. Baba ve anayı bildin ise ki bunlar gök ata ve yer anadır, bilgi ki bunlardan üç cins evlât birlikte görünürler. Yani maden, nebat ve hayvandır.

Ey Talip! Buraya kadar söylediğimiz öz bilgiyi anlayıp genişletirsen, amacına ulaşırsın. Aklını derleyip toplarsan, asıl manayı anlarsın. Ey Talip! Her talibe farz olan kendi kendisini bilmektir. Zira her şey ki zuhur buldu, bir maksut için zahir oldu. Hak Teâlâ hiç gerekmez nesne yaratmadı. Kur'an-ı Kerim'de

“Sizi boş yere mi yarattık ve gerçekten bize geri dönmeyeceğinizi mi sandınız?”



denilmektedir. Her şey aslına geri döner... Her şeyin kemali aslındadır. Ey Talip! Acep bilir misin aslın ve maksudun nerededir? Büyük üzüntü, büyük hasret! Eğer sende insaniyet yok ise; güneş doğana kadar uyuyasın, güneş doğunca nefsanî uğraşıyla olasın. Sonra sana çok yazık olur, çok pişman olursun. Ey Talip! Birçok isimler ve müsemmalar ve cinsler ve yaratıklardan bahsettik. Bunların cümlesinin hakikati birdir. Bir'den tecelli kıldı ki; ona akl-ı küll ve arş-ı aziym ve nokta-i hakiki ve cevher-i evvel ve kalem ve ruh ve nur ve Âdem ve kutb-u âlem ve nokta-i vahdet denilir. Bu cümlesi, bir şey-i Vahid'in adıdır. Ey Talip! Bu anlattıklarımız süluk-u Muhammedi'dir ki, asıl demek istediğimiz, asıl maksat budur. Bu ön bilgiden amacımız onu bildirmektir.

Yedinci Bölüm.

Ey Talip! Bu cümlesini oynatan, her bir yerde esma ile bir müsemmaya tecelli ettiren Lafz-ı künn yani “Ol” sözüdür ki ona emir derler. Gerçeğe ermişlerin katında emir, amirin ayındır. Kur'an-ı Kerim'in A'raf Suresi 54. ayetinde buyruldu:

“Gökleri ve yeri altı günde yarattı”

Ey Talip! Hak Teâlâ'nın Zat-ı Pak-i Kuvvet-i ezelidir ve kendisine niçin nasıl diye sorulamaz. Yine Kur'an-ı Kerim'in Şura Suresi 11. ayetinde buyruldu:

“O'nun benzeri yoktur. O duyar, görür.”

Cümle esma ve müsemma ve ef'al ve sözler ve sırlar, nurlar, ezel, ebed, evvel, ahir, zahir, batın cümlesi Ezeli'dir. Zuhur buldu ve onun vücudundan vücut buldu. Ey Talip! Cümle mevcudata Hak Teâlâ tecelli dedi, Zatı ile ve sıfatı ile... İnşallah-ü Teâlâ ne yüz ile tecelli olduğunu, sana bir bir beyan edeyim. Ey Talip! Hak Teâlâ'nın zat-ı pak-i kuvveti ezelidir. Onun adı Akl-ı küll'dür. Kim Allah'tır ki, noktanın aslıdır. Akl-ı küllün görünürlüğü, gökler ve yıldızlardır. Ve gökler ve yıldızların görünürlüğü unsurlardır. Yani ateş, su, hava ve topraktır. Ve unsurların görünürlüğü maden, nebat ve hayvandır. Ve hayvandan bir cinse insan derler ki, bu yaratılmış olan iki cihanın zahiri ve batını olarak tam görünürlüktür. Ve bu insan



ki ona Âdem derler. İşte bu insana bütün melekler secde etmiştir. O bütün yaratılmışların özüdür ve Allah'ın yeryüzünde halifesidir. İnsanın geri kalan mahlûk üzerine üstünlüğü; konuşmak, akıl ve ilim ile ve ilmin görünürlüğü akıldır. Aklın görünürlüğü harftir ve harfin görünürlüğü konuşmaktır. Konuşmanın hakikati kalb-i Âdem'dir. Ve bu konuşmanın sırrından özet olunduyorsa, İnşallah ileride ayrıntılarıyla açıklanır. Ne kadar kâmil geçinenler bu bilginin hasretiyle geçtiler, bilmediler.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Birinci Sofra, Bismillahirrahmanirrahim.

İnsana çeşitli iyilikler lütfeden, Kur'an sofrasına insanları ve cinleri davet eden Allah'a hamdolsun. Rahman namına o sofralara çağırınların Efendisi Hz. Muhammed'e; irfan sofralarına koşarak kalplerine irfan dolduran Ali'ne ve ashabına salat ve selam olsun. Bundan sonra bu fakir kul Mısri her nekadarda o sofralara güzel icabet edemedi ise de uzun zamandan beri yüce Allah'ın şu sözüyle o sofranın inmesini istiyordu.



“Allah'ım, bize gökten öyle bir sofrayı indir ki bizden öncekilere de, bizden sonrakilere de bir bayram ve senden bir mucize olsun. Bizi rızıklandır. Muhakkak sen, rızık verenlerin en hayırlısısın.”

Bin yetmiş altı yılı Şevval'inin ikinci günü akşama doğru Kibleye karşı oturmuş: “Fakirlik tamam olduğu zaman o, Allah'tır.” sözünü düşünüyordum. Allah'ın ilhamıyla sırrıma, bunun hakiki bir manası doğdu. Okadar kesin bir mana doğdu ki artık bunun ötesinde bir mana yoktur. Allah bana açıkça gösterdi ki kendisinden başkasının ne zahirde, ne batında varlığı yoktur. Yalnız var sanılır. Bana bildirdi ki arifin sırrında vücuttan fakr (yoksunluk) tamam olmayınca perdesiz, doğrudan doğruya Hakk'ın yüzüne bakması mümkün olmaz. Nitekim yüce Allah, Kur'an'ı Kerimin Kıyamet suresi 32 ayetinde buyurmuştur,

O gün bazı yüzler sevinçli, Rablarına nazırdır.

Varlığı atmazsa, Allah'ın göklere ve yere arz ettiği, onların kabulden imtina edip sadece insanın yüklediği vücut emanetini ödememiş olur ve bu suretle büsbütün hıyanetten kurtulamaz. Allah'ı da sevmez olur çünkü Allah Teâlâ Enfal suresi 58 ayetinde,

Allah hainleri sevmez

buyurarak ifade ettiği üzere onu sevmez. Onun gözünden perde nasıl kalksın ve nasıl Allah'ı görsün ki o, Hakk'ın olan vücudu kendine mal etmektedir. Çünkü fakrın tamamı, Allah'tan başka herşeyden varlığı almaktır. Vücut kalkınca Hak görünür ve hiç kaybolmaz. Dersen ki, “*Vücut görünürde ve gerçekte Allah Teâlâ'nın ise o halde arif kim, O'na bakan kim, O'nu gören kim?*” Derim ki, “*Vücut birdir ama mertebeleri çoktur. Bir mertebede muhiblikle, bir mertebede mahbuplukla görünür. Bir mertebede gül olur, diğerinde bülbül.*” Futuhat-ı Mekkiyye'nin başında şöyle bir beyit vardır,

“Rab Hak'tır, kul Hak'tır. Ah bilseydim, kimdir mükellef. Kuldur dersen, o ölüdür. Rab'dır dersen o halde O nasıl mükellef olur?”

Buradan anlaşıldı ki fakr, İki cihanda da veçhin (yüzün) siyah olması (yok olması) dır. Yokluğa da siyah denilir. Yani dünya ve ahiret Âdem'dir (yoktur). Bunların varlığı yoktur çünkü varlık gerçekte Allah'ındır. Mahlûkata varlık vermek mecazidir. Peygamber'in,

Nefsini bilen Rabbini bilir

sözünün manası da budur. Çünkü nefsinin vücudu olmadığını bilirse, kendisinde olan vücudun Allah'a ait olduğunu anlar. Yani kendisinin, mahiyeti itibariyle Rab, görünüş itibariyle nefis olduğunu bilir. Yahut o aynen (zat itibariyle) Rab, taayyünen (görünüş) itibariyle nefistir diyebilirsin. “Fakirlik küfür olayazdı.” sözüne gelince bu, nafîle ibadetlerle Allah'a yaklaşmanın sonucudur. Ama benim söylediklerim, farz ibadetlerle Allah'a yaklaşmanın sonucudur. Ahzab suresi 4 ayet şöyle demektedir,

Allah gerçeği söyler, O, yola iletir.

**Hakikatün ma'nîsin şerh ile bilmediler
Erenler bu dirliği riyâ dirilmediler**

**Hakikat bir denizdür şerî'atdur gemisi
Çoklar gemiden çıkup denize talmadılar**

**Bular geldi tapuya şerî'at tutdı turur
İçerü girübeni ne varın bilmediler**

**Şerî'at oğlanları bahis da'vî kılurlar
Hakikat erenleri da'vîye kalmadılar**

**Dört kitâbı şerh iden 'âsîdür hakikatde
Zirâ tefsîr okuyup ma'nîsin bilmediler**

**Yunus adun sâdıkdur bu yola geldünise
Adın degşürmeyenler bu yola gelmediler**

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Kul...

Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım. (Zariyat, 56)

Ey insanlar, sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize kulluk edin ki sakınasınız. (2-21)

Allah'ın boyası... Allah'tan daha güzel boyası olan kimdir? Biz O'na kulluk edenleriz. (2-138) Onlara bir musibet isabet ettiğinde, derler ki: "Biz Allah'a aitiz ve şüphesiz O'na dönücüleriz." (2-156) Ey iman edenler size rızık olarak verdiklerimizin temiz olanlarından yiyin ve yalnızca O'na kulluk ediyorsanız, Allah'a şükredin. (2-172)

Dinde zorlama yoktur. Şüphesiz, doğruluk sapıklıktan apaçık ayrılmıştır. Artık kim tağutu tanımayıp Allah'a inanırsa, o, sapasağlam bir kulba yapılmıştır; bunun kopması yoktur. Allah, işitendir, bilendir. (2-256) Hani İsrail oğullarından, "Allah'tan başkasına kulluk etmeyin, anneye-babaya, yakınlara, yetimlere ve yoksullara iyilikle davranın, insanlara güzel söz söyleyin, Allah'la muhataplığı gerçekleştirin ve mülkü sahibine verin" diye misak almıştık. Sonra siz, pek azınız hariç, döndünüz ve yüz çeviriyorsunuz. (2-83) Bu, ellerinizin önden sunduklarıdır. Allah, gerçekten kullara zulmedici değildir. (3-182) İşte Rabbiniz olan Allah budur. O'ndan başka İlah yoktur. Her şeyin yaratıcısıdır, öyleyse O'na kulluk edin. O, her şeyin üstünde bir vekildir. (6-102) De ki: "Allah'ın kulları için çıkardığı ziyneti ve temiz rızıkları kim haram kılmıştır?" De ki: "Bunlar, dünya hayatında iman edenler içindir, kıyamet günü ise yalnızca onlarıdır." Bilen bir topluluk için ayetleri böyle birer birer açıklarız. (7-32) Onlar bilmiyorlar mı ki, gerçekten Allah kullarından tövbeleri kabul edecek ve sadakaları alacak olan O'dur. Şüphesiz, tövbeleri kabul eden, esirgeyen O'dur. (9-104) Dedi ki: "Şüphesiz ben Allah'ın kuluyum. Bana kitabı verdi ve beni peygamber kıldı." (19-30)

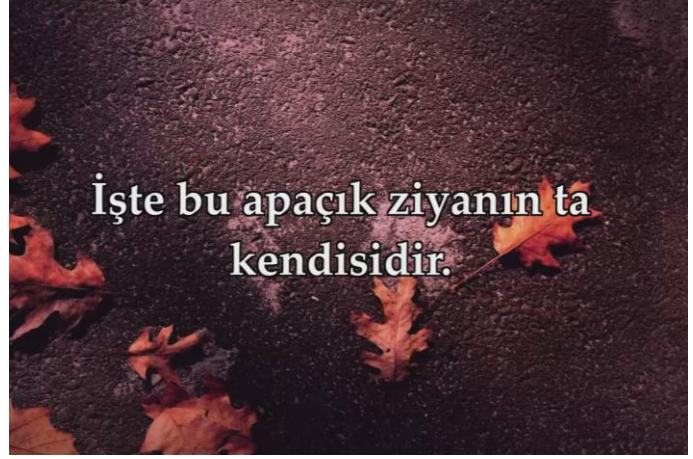
Kullarım Beni sana soracak olursa, muhakkak ki Ben pek yakınım. Bana dua ettiği zaman dua edenin duasına cevap veririm. Öyleyse, onlar da Benim çağırma cevap versinler ve Bana iman etsinler. Umulur ki irşat olurlar. (2-186) Eğer seninle çekişip-tartışılarsa, de ki: "Ben, bana uyanlarla birlikte, kendimi Allah'a teslim ettim." Ve kitap verilenlerle ümmilere de ki: "Siz de teslim oldunuz mu?" Eğer teslim oldularsa, gerçekten hidayete ermişlerdir. Fakat yüz çevirdilerse, artık sana düşen yalnızca tebliğdir. Allah, kulları hakkıyla görendir. (3-20) De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek bir kelimeye gelin. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp bir kısmımız bir kısmımızı Rabler edinmeyelim." Eğer yine yüz çevirirlerse, deyin ki: "Şahit olun, biz gerçekten Müslümanlarız." (3-64)

O, kulları üzerinde kahredici olandır. O, hüküm ve hikmet sahibi olandır, haberdar olandır. (6-18) Andolsun Biz Nuh'u kendi kavmine gönderdik. Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka İlahınız yoktur. Allah'ı bırakıp kendilerine zarar vermeyecek ve yararları dokunmayacak şeylere kulluk



ederler ve: "Bunlar Allah Katında bizim şefaathilerimizdir" derler. De ki: "Siz, Allah'a, göklerde ve yerde bilmediği bir şey mi haber veriyorsunuz? O, sizin şirk koştuklarınızdan uzak ve Yücedir." (10-18) Göklerin ve yerin gaybı Allah'ındır, bütün işler O'na döndürülür; öyleyse O'na kulluk edin ve O'na tevekkül edin. Senin Rabbin yaptıklarınızdan habersiz değildir. (11-123)

Göklerde ve yerde ne varsa O'nundur, itaat-kulluk da (din de) sürekli olarak O'nundur. Böyleyken Allah'tan başkasından mı korkup-sakınıyorsunuz? (16-52) Öyleyse Allah'ın sizi rızıklandığı şeylerden helal, temiz olanlarını yiyin; eğer O'na kulluk ediyorsanız Allah'ın nimetine şükredin. (16-114) Bir kısım ayetlerimizi kendisine göstermek için, kulunu bir gece Mescid-i Haram'dan, çevresini bereketlendirdiğimiz Mescid-i Aksâ'ya götüren O Allah Yücedir. Gerçekten O, işitendir, görendir. (17-1)



Rabbin, O'ndan başkasına kulluk etmemenizi ve anne-babaya iyilikle-davranmayı emretti. Şayet onlardan biri veya ikisi senin yanında yaşlılığa ulaşırsa, onlara: "Öf" bile deme ve onları azarlama; onlara güzel söz söyle. (17- 23) Gerçek şu ki, Allah benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir. Öyleyse O'na kulluk edin. Dosdoğru yol budur. (19-36) O Rahman'ın kulları, yeryüzü üzerinde alçak gönüllü olarak yürürler ve cahiller kendileriyle muhatap oldukları zaman "Selam" derler. (25-63) Dedi ki: "Hamd Allah'ındır ve selam O'nun seçtiği kullarının üzerinedir. Allah mı daha hayırlı yoksa onların ortak koştukları mı?" (27-59) Ey iman eden kullarım, şüphesiz Benim arzım geniştir; artık yalnızca Bana ibadet edin. (29-56) Allah, kullarından dilediğine rızkı yayıp genişletir ve kısar da. Şüphesiz Allah, her şeyi bilendir. (29-62) "Bana kulluk edin, doğru yol budur." (36-61)

"Ey Âdemoğulları, ben size and vermedim mi ki: Şeytana kulluk etmeyin, çünkü o, sizin için apaçık bir düşmandır;" (36-60) Sonra Kitabı kullarımızdan seçtiklerimize miras kıldık. Artık onlardan kimi kendi nefesine zulmeder, kimi orta bir yoldadır, kimi de Allah'ın izniyle hayırlarda yarışır öne geçer. İşte bu, büyük fazlın kendisidir. (35-32) Şüphesiz o, Bizim mümin olan kullarımızdandı. (37-81) Şüphesiz Biz, ihlanda bulunanları böyle ödüllendiririz. (37-31) De ki: "Ey iman eden kullarım, Rabbinizden sakının. Bu dünyada iyilik edenler için bir iyilik vardır. Allah'ın Arz'ı geniştir. Ancak sabredenlere ecirleri hesapsızca ödenir." (39-10) Biz Davud'a Süleyman'ı armağan ettik. O, ne güzel kuldu. Çünkü o, yönelip dönen biriydi. (38-30) Güç ve basiret sahibi olan kullarımız İbrahim'i, İshak'ı ve Yakup'u da hatırla. (38-45) Kim salih bir amelde bulunursa, kendi lehinedir, kim de kötülük ederse, o da kendi aleyhinedir. Senin Rabbin, kullara zulmedici değildir. (41-46) Allah, kullarına karşı lütuf sahibidir; dilediğini rızıklandırır. O, kuvvetlidir, Azizdir. (42-19)

İşte Allah, iman edip salih amellerde bulunan kullarına böyle müjde vermektedir. De ki: "Ben buna karşı yakınlıkta sevgi dışında sizden hiçbir ücret istemiyorum." Kim bir iyilik kazanırsa, Biz ondaki iyiliği artırırız. Gerçekten Allah, bağışlayandır, şükredene karşılığını verendir. (42-23) De ki: "Ey cahiller, bana Allah'ın dışında bir başkasına mı kulluk etmemi emrediyorsunuz?" (39-64) Kullarından tövbeyi kabul eden, kötülükleri affeden ve işlediklerinizi bilen O'dur. (42-25) Böylece sana emrimizden bir ruh vah yettik. Sen, kitap nedir, iman nedir bilmiyordun. Ancak Biz onu bir nur kıldık; onunla kullarımızdan dilediklerimizi hidayete erdiririz. Şüphesiz sen, dosdoğru olan bir yola yöneltip-iletiyorsun. (42- 52) O, yalnızca bir kuldur; kendisine nimet verdik ve onu İsrailoğulları'na bir örnek kıldık. (43-59) İçten Allah'a yönelen' her kul için



'hikmetle bakan bir iç göz' ve bir zikirdir. (50-8) "Şüphesiz Allah, O, benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir; şu halde O'na kulluk edin. Dosdoğru yol budur." (43-64) Hemen, Allah'a secde edin ve kulluk edin. (53-62) Artık kullarımın arasına gir. (89-29) Şüphesiz mescitler Allah'a aittir. Öyleyse, Allah ile beraber başka hiçbir şeye kulluk etmeyin. (72-18) İnsanlardan öylesi vardır ki, Allah'ın rızasını kazanmak amacıyla nefsinin satın alır. Allah, kullarına karşı şefkatli olandır. (2-207)

**Cümleden güzelliği
Beyan eder Hak bize
Ol görmeye güzeli
Yoldaş olur Aşk bize**

**Kendisiyle bilinir
Sır Mürşid-i Kamil'dir
Sultanda seyredilir
Gösterir Hak'ı bize**

**Can içinde canandır
Varım onunla vardır
Gönüllerin şahıdır
Aşktır şu âlem bize**

**Garip kaldır perdeyi
Bırak eski bilgiyi
Keşfet kendi nefsini
Hak'tır Halil'im bize.**

ALINTI BÖLÜMÜ



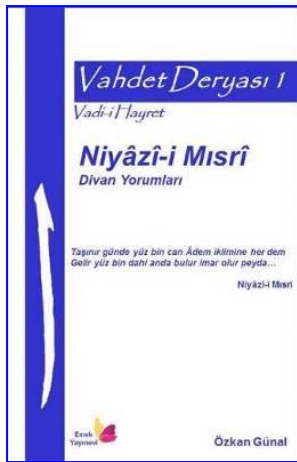
Öyle bir anda o kadar çok ihtiyacın olur ki sevgiliye, anlatamazsın. Konuşmasa da olur sözlere gerek yok. Bir bakış, bir dokunuş, sıcaklığını hissettiğin omuzu ve samimi bir çift kolun nazikçe sarması yeter.



Yangına,
Körükle gitmek
Yerine,
Hakk'ı ve sabrı
Tavsiye etmek,
İnsanlığın gereğidir.

Bülbül oluben ötegör gül gibi açıl tütegör Aşk adına cân atagör gülzâr olur nîrân sana

(Bülbül gibi açılğör; gül gibi açılıp kokunu etrafa yayğör; aşk adına can atagör, cehennem sana gül bahçesi olur.)



Bülbül olup öte görmek, gül bahçesinde gülün âşığı olmaktır. Bülbül, güle olan aşkından gece vakti gülün başında, gül açılıp cemâlini kendisine sunmasını görmek için sabahlara kadar en güzel nağmeleri ile ötermiş, bu ötüş öyle bir boyuta geçermiş ki bülbül kendisinden geçermiş. Gül ise bülbül kendisinden geçtiğinde açarmış gonca hâlinin cemâlini. Bu devran sürekli devam edermiş. Bülbül, kendi aslı da olan aşkın, kendisine gülden tecelli etmesi ile tecellinin cezbese kapılarak kendisindeki aşkın zâhir olması sonucu güle âşık olan cezbedârdır.

Aşk, eminlik ister. Aşk, hizmet ister. Aşk, teslimiyet ister. Aşk, öncelik ister. Aşk, sadakat ister.

Bunlar gerçekleştiğinde, maşuk ile muhabbet başlar. Muhabbetin neticesinde âşık, maşukun zikri ile kendisindeki maşuktan gayrılarını terk ederek kendisini maşuka lââyık hâle getirir. İşte bu hâl zuhur ettiğinde maşuk, âşığı ihata eder, âşığında tecelliye gelir. Tecelliye geliş ile âşık, maşukunu kendisinde görmeye başlar. Âşık kendisi dışında bir maşuk göremeyecektir.

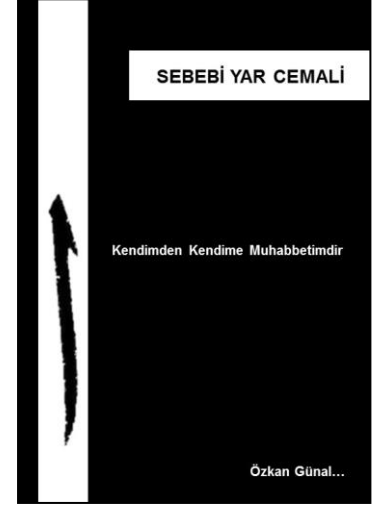
Tablo,
Kendisini yapan
Ressamın,
Ressamlığına delildir.
Tablodan
Ressam seyredilir.



Biz Aşkın meyinin sarhoşu olduk
Narı aşk la piştik yandık kavrulduk
Maşuk sohbetinde Mevla'yı bulduk
Fanilerden geçip mana dolmuşuz.

Meydanda edeple huzurda durduk
Erkan gözeterek yeniden doğduk
Bulandık tevhide kuş olduk uçtuk
Bülbül eylediler dile konmuşuz.

Dünya bağlarından koştuk savrulduk
İçim dışa çıktı öldük kahrolduk
Halil'in deminde dostla buluştuk
Zikir halkasında Ender olmuşuz.



Melamilik, Resulullah'ın batını olup sırrı velayet yoludur.

Hak ve hakikat sırrına talip olan bir insanın, ilk yapması gereken kural, kendisini gerçeklere vasıl edecek olan Mürşid-i Kâmil'ini bulmasıdır. Bu işin başı olup çok önemli bir kuraldır. Melamiliğe intisap ancak bu şekilde gerçekleşir. Bu yolculuk idrak yolculuğu olup meratip ve makam üzerine inşa edilmiştir. Bu meratip ve makamların üçü terakki, dördü ittihat olup, yani üçü uruç, dördü nüzul diye adlandırılmıştır.

Uruç makamları: *Tevhidi Efal, Tevhidi Sıfat, Tevhidi zat*

Nüzul makamları ise: *Makamı Cem, Makamı Hazret'ül Cem, Makamı Cemülcem, Makamı Ehadüyetülcem*

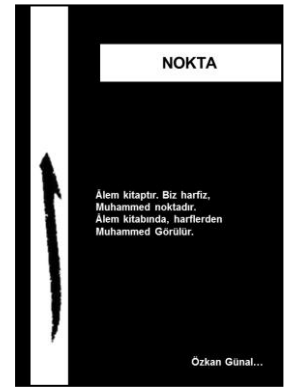


Uruç makamlarına **Fenafillah**, nüzul makamlarına **Bekabillah** denilir. Fenafillah, yani **Allah'ta yok oluş**, Bekabillah, yani **Allah ile var oluş**. Bu meratip ve makamları, bir Mürşid-i Kâminden tahsil etmek kaydı şartı gereklidir.

ÂLEME YAYARIM BU ÜNÜ

Ün, kelime manası olarak, ses ve iyi bir nitelikte bilinip tanınmış olma durumu anlamına gelmektedir. Buradaki ün diye tabir edilen ses, kün nidası olan Cenabı Allah'ın zikretmesidir. Âlem, Allah'ın zikrinin tafsilat ile tecelliye gelip kendisini muhabbet edişi olduğundan, âlemi var etmiş, eşyanın varlığının varidatı olmuş olur. Hak, halk ile zahir olduğu şahadet âlemine tenezzül ederek her bir zerre ile kendisine ait bir yüzü aşikâr kılmaktadır. Bu sebeple Cenabı Allah burayı anlatırken, Bakara suresi 115 Ayette şöyle demektedir.

Ve doğu da Allah'ındır batı da. Artık hangi tarafa dönerseniz dönün, Allah'ın Veçhi işte oradadır. MuHakk'ak ki Allah Vasi'dir.



Ey sevgili canan!
Cemalinin tecellisi
Aldı beni benden.
Çekip çıkarttı,
Ateşe attı
Yandı sonradan giyilen.

Hayat, şöyle bekle biraz, bu akşam sevdiğimle olasım var! Bakıp gözlerine kendimden geçesim, yatırıp başımı göğsüne, kokusuyla sarhoş olasım, boşa geçmiş yıllarımı telafi edesim var!



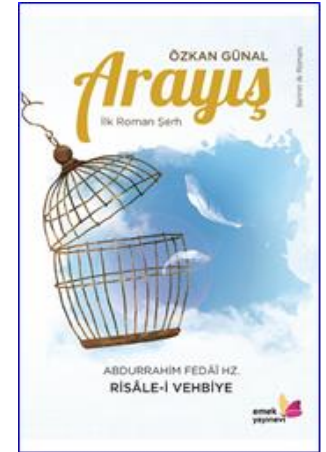
- ☞ Seven, sevdiğini bildirip muhabbet ettiği için sevileni sevmeye başladık.
- ☞ Biz, sevgiliyi, sevenin muhabbetiyle işittik, gördük, Zikrettik, sevdik. Bilenin değil!
- ☞ Sevgilinin hanesine, gitmiş olmak için değil, vuslat için git.

Nefsinin secdesi nereye ve nasıl olacak o halde? İşte burada, mazhar-ı kül olan Mürşid-i Kamil giriyor devreye. Varlığı, Abdurrahim Fedâî Hz'nin **Anınla bitti hep işler, o mazhar-ı Hak olmuştur** dediği Hakk'ın kendisine davet edişinin görülür hali. Mürşide secde hakikatte mutlak secdedir, mahvı vücut secdesidir.

O halde secde nedir? Gel birlikte bakalım.

Secde, alınımızı halıya ya da seccadeye koymak mıdır? Gökyüzünde, ötelede olan gayıp, zan ve vehim üzerinde kurguladığımız Rab için şeklen yere eğilip alınımızı yere koymak bu güne kadar bizim nefsimizi secde ettirip kendimizden Rabbi bilmemizi sağladı mı?

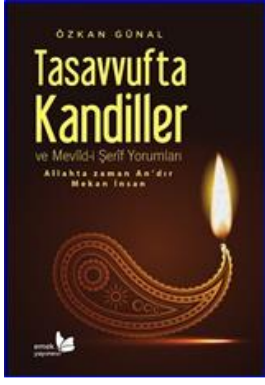
Hakikat meydanlarında misalen denir ki, Pire üzerinde yaşadığı deveden habersiz, kendi zannında yarattığı deveye secde eder.



Secde, secde edilende yok olmak sonucu secde edilenle ziynetlenmektir. Ziynetlenmek, secde edileni görmek, işitmek, zikretmek, bilmektir. Eğer biz secde ettiysek o halde secdenin kıyamına kalktığımızda kendimizde gördüğümüz secde edilen olmalıdır. Şimdi bak kendine, yaptığın secdenin devamında ne görüyorsun? İşte ne görüyorsan sen ona secde etmişindir. Gördüğün Rab değilse secden Rabbe değildir. Senin hiç secden oldu mu? Bu soruyu, anlamaya başladıklarınla cevapla. Fark et oğul! Secde gayıp olana yapılmaz, secde mutlak olana yapılmalıdır. Cenabı Allah, Âdem'i yaratıp mutlak hale gelince Âdem'in dilinden bana secde edin emri verdi.



Sevgisin içimde. Gözlerimde, dilimde, düşüncelerimde... Fakir'desin her şeyinle. Kiblemsin, secdemsin, nokta leke yok secde mahallimde. İmanımsın, tek limanım, tutunacak tek dalım. Rıza kapımsın, tek dayanağım. Sen içimde sevdasın.



***Birdir ol birliğine şek yoktur
Gerçi yanlış söyleyenler çoktur***

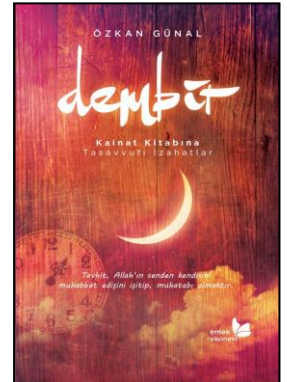
Birdir Allah! Allah ve biz diye bir ikilik yoktur. Bu sebeple biz ayrı bir varlık, Allah ayrı bir varlık olarak bizden ve bu âlemden dışarıda değildir. Bizler Allah'ın yaratması olarak yaratılmışlık âleminde zahir oluşuyoruz. Zannettiğimiz gibi Allah bizi ve dünyayı yarattı sonra bizi kendi başımıza bırakıp kendisi kendi bulunduğu yerde durmaya devam ediyor değildir. Allah bizi yarattı ve biz olarak bilinme isteğinin zuhuru olarak varlık âleminde zahire geldi. Allah birdir deyip Allah'ı kendimizden ayrı düşünmek, ötelemek şirktir. Allah'ın birliğine iman Allah'a kendimizde şahit olmaya iman etmektir. Kendimizde şahit olmadığımız birlik dilde kalmış olur. Dilimizde olan kalbimizde değilse bu şirk tevhididir.

***Cümle âlem yok iken ol var idi
Yaratılmıştan Gani Cebbar idi***

Cümle âlem Allah'ın yaratması olup hakikatte yaratılmışlığa çıkışıdır, hiçbir şey kendiliğinden var olmamıştır. Allah varlık âlemi olan şahadet âlemine çıkmazdan önce yani fiilleriyle tecelli etmezden önce cümle fiilleri batınında latif halde bilgi olarak bulunmaktaydı. O Allah ki fiilleriyle tecelli edendir lakin tecelli ettiği fiillerine ihtiyacı olan değildir. O Kadir olan yüce kudrettir ve varlığın esasıdır. Tüm yaratılmışlık onunla mümkündür O ise kendiliği olarak kendisidir.

• **Melami, aslına varandır.**

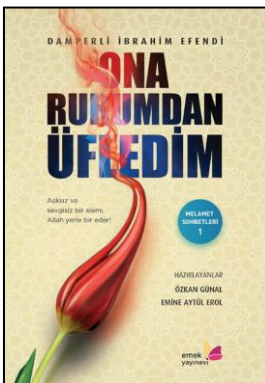
Cenabı Resulullah efendimiz, **“Allah'ın ilk yarattığı benim nurumdur, diğer her şey o nurdan yaratılmış nurun tafsilatıdır”** buyurmaktadır. İşte, insan varlığının esası olan Muhammedi nurun tecelligahıdır. Bu nurun tecelligahı olmak, Muhammedi irfaniyetin zuhuru olmaktır. Muhammedi irfaniyet, Hakk'ın kendiliği olarak yaratılmışlıkta kendisini bilişidir. Hakk'ı görmek, Hakk'ı işitmek, Hakk'ı muhabbet etmek, Hakk'ın kendisini muhabbet edişin muhatabı olmaktır. Bu, ancak Muhammedi irfaniyete mahsustur. İnsan, aslının zahiri olan nefsinde, bu muhataplığı gerçekleştirendir. Kişi, bu âlemde kendisini, gördüğü görülüş hali olan nefsinden ibaret zannediyor ise nefsinin muhatap alıyor, nefsinin muhatap aldığı için de gördüğü her bir surete ayrı ayrı müstakil varlıklar veriyordur. Bu anlayış ikilik anlayışı olup kişiyi kendi aslından uzak tutan, kişiyi şirk ehli yapan anlayıştır. Görüleni nispet etmek sonucu gerçekleşen bu ikilik, bizim dünya boyutunda sonradan giydiklerimiz ile gerçekleşir. Buna, asıl olanın üzerini nefsanîyet ile örtmek denir.



Aç Kulağını

***“Sen hangi kulakla dinliyorsun?
Tevhit kulağıyla dinle,
Bak ne anlatıyor.”***

Ben bir sene Bursa'da defineciler cemiyetinde muhasiplik yaptım. Üye olmak isteyenlere kayıt yapıyordum daktiloyla. Define arama cüzdanı veriyordum. Gündüz gece define muhabbeti yapıyorlar. Sıkıldım tabi. Halit abi, derneğin başkanı, anladı benim sıkıldığımı. **“Neden sıkılıyorsun?”** dedi. **“Bıktım ben bu define muhabbetinden”** dedim. Gülümsedi, **“Sen hangi kulakla dinliyorsun? Tevhit kulağıyla dinle muhabbetleri bak ne anlatıyor.”** dedi. Kafamda şimşekler çaktı. Bir de baktım ki tevhidi anlatıyor hepsi. Mesela; eğer sahipli define gömüldüyse sahibinden izin almayan defineyi çıkartamaz diyor. Sahibi ölmüşse istihare namazı kılacaksın define için ve sahibinden izin alacaksın diyor. Yoksa tam çıkartacağın zaman define bir tarafa kaçırır diyor. Defineyi tam bulacaksın çukuru sinek basarmış, ne demek, kan istiyor.



BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2016 yılı dokuzuncu, toplam yirmi birinci sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın **Kul**'a olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Kul, Allah'ın kendisini bildiği bilgiden, Allah'ın kendisini bilmesiyle her yüzden Rabbini bilmek olup kendi bilinirliğinde, kendi bilmekliğiyle kendisinden Rabbini bilene denir. Bu sebeple kulluk, her yüz olan yaratılmışlığın tümünde cümle fiillerden, cümle sıfatlardan, cümle vücutlardan Rabbinin Kendisini muhabbet edişinin muhatabı olmaktır ki gördüğümüz, işittiğimiz, sevdiğimiz, zikrettiğimiz, bildiğimiz, keşfettiğimiz Rabbimiz olarak yaşamaktır. Varlığımızın secdesi Rabbe olmadığı sürece kulluk adına yapılan secdeler kulluk olamaz. Kulluk, Allah'ın ilahlığı olan kendi zahirliğimizde, Allah'ın kendisinden başka ilah olmadığına şahit oluşuna dâhil olup kendimizde Allah'tan başka ilah olmadığına şahit olmaktır. Allah'ın ilahlığını sahiplenerek ilahlık iddiasında bulunurken alnımızı halıya koymak secde etmek değildir. Allah'a secdesi olmayanın Allah'a kulluğu olmaz, Allah'a kul olmayan nefsinin kulu olarak yaşayıp kendi şirkinde helak olur.

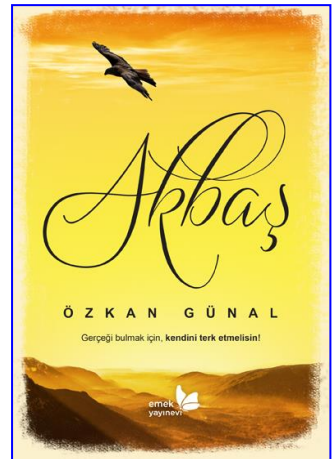
Bu sayımızı, Emek Yayınevinden yakında yayınlanacak olan, Özkan Günal'ın kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un yaptığı, **Akbaş** isimli eserle noktalıyoruz.

Akbaş

Akbaş denizden uzaklaşalı iki gün olmuştu ki gökyüzünde bir nokta halinde görünecek yükseklikte uçarken havada ama kendisinden daha aşağıda bir hareketlenme dikkatini çekti. Kendisi gibi bir kartalın havada uçan başka bir kuşu avlamak için ona doğru hamle yaptığını gördü. Havada uçan bir kuşu avlamak Akbaşın yapabileceği iş olmasını bırak, daha önce görmediği bir şeydi. Uzaktan izlemeye devam etti.

Keskin gözleriyle daha dikkatli baktığında gördüğü kartal kendisinden daha yaşlıydı. Yaşlı kartal avının üstünden uçarak onu kovalıyorken, birden bire kanatlarını hafifçe kapatıp avına doğru hızlıca ilerlemeye başladı hiç kanat çırpmadan.

Av olan kuş kartalın bu hamlesini gördüğünde o da aniden yön değiştirdi ve kartal tekrar kanatlarını açıp aynı yöne doğru hareketlendi. Onun, havadayken kanatlarını hafifçe kapatıp birden hızlanması, sonra tekrar kanat açıp yavaşlayarak yönünü bu kadar hızlı değiştirebilmesi kendisine çok zor gelmişti. Bunları düşünürken yaşlı kartal bir kere daha avı olan kuşa hamle yapıp bu sefer kuş yön değiştirmeden onu yakalayıp aldı pençelerinin arasına ve yavaşça büyük bir ağacın en üstünde bulunan yuvasına gitti. Akbaş, kendisine "Ben bu şekilde uçamıyorum oysa ben de bir kartalım" dedikten sonra yaşlı kartala yakın bir ağaca konmak için aşağıya doğru inmeye başladı. Akbaş aşağıya inerken yaşlı kartal onu görmüştü. Akbaş'ı yanındaki ağaca konuncaya kadar izledi. Akbaş hayatında ilk defa bir ağaca konmuş olmanın acemiliğiyle zorda olsa ağacın dalına konunca,



Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kâmil'i, Damperli İbrahim, Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki nurunun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

Allah Allah